

ВАЗНЕСЕЊЕ ХРИСТОВО - ХРАМОВНА СЛАВА МАНАСТИРА ВИСОКИ ДЕЧАНИ

Света Архијерејска Литургија

У манастиру Високи Дечани јуче је свечано прослављена манастирска храмовна слава Вознесења Господа Христа. Свету Архијерејску Литургију у присуству око 2000 верника из разних крајева Србије, Немачке и Румуније служили су с благословом надлежног Архијереја Његово Високопреосвештенство Митрополит Средње и Северне Европе Румунске Православне Цркве Г. Серафим, Његово Преосвештенство Епископ средњоевропски (СПЦ) Г. Константин и Његово Преосвештенство Викарни Епископ липљански Теодосије уз саслужење више свештеника и свештеномонаха.

Светој Архијерејској Литургији присуствовали су и представници канцеларије Републике Румуније на Косову и Метохији као и припадници италијанског КФОР-а. Након Свете Литургије и литије око цркве пресечен је славски колач, а празнична

свечаност је настављена у великој манастирској трпезарији на трпези љубави. На Литургији је певао и хор *Свети Стефан Дечански* из Новог Сада.

Прослава Вознесења у манастиру Дечани још је била једна прилика да се свештенство и верни народ окупе у овој стародревној светињи у Метохији и узнесу молитве за Цркву и мир међу свим људима добре воље на овим просторима. Владика Серафим се на немачком језику веома надахнуто обратио верницима исказавши велику радост што православни Срби и Румуни имају овакву прилику да радосно и саборно поделе радост великог Христовог празника. Владика Теодосије се у име монашког братства захвалио браћи архијерејима и свим гостима изразивши наду да ће се и догодине опет окупити да прославе Христа Сведржитеља коме је посвећен дечански храм.

Сечење славских колача

Братство манастира Високи Дечани које сада броји 33 монаха и искушеника се сваким даном увећава. На прексинаоћном бдењу петорица нових искушеника су обукли подраснике као први степен припреме за чин монашења. На бдењу је у чин расофорног монаха замонашен Мишко Југовић из Немачке, епархиот владике

Мали чтеци

Константина, који је на монашењу добио име Стефан. Монах Стефан ће на Духове ове године у Немачкој примити и ђаконски чин да би служио као јерођакон епископа Средњоевропског.

Прослава Вазнесења је протекла мирно и без инцидената.

Манастир Високи Дечани , 06.06.2008.

ЗАБРАЊЕН ПОВРАЋАЈ ИМОВИНЕ МАНАСТИРУ ВИСОКИ ДЕЧАНИ

05.06.2008. - Скупштина општине Дечани на данашњем заседању једно-гласно је одбила да примени одлуку, шефа УНМИК-а 2008/21 о враћању имовине Манастиру Високим Дечанима, прекинула све контакте за представницима УНМИК-а у Дечанима и одлучила да се не преноси имовина у власништво манастира до одлуке надлежних судова, сазнаје КИМ радио. У предлозима општинске Радне групе, формиране на претходном заседању локалне скупштине, који су данас прихваћени налаже се Општинској скупштини и Општинској администрацији да не предузимају

Царска Лавра манастир Високи Дечани

никакве кораке у циљу испуњавања извршне одлуке 2008/16 и 2008/21, да се не преноси имовина у власништво манастира. Одлуку ће донети, како се каже, компетентни судови, док се не прогласи Закон о имовини. Прекидају се сви контакти са УНМИК-овим представницима Патриком Бусеом и Луисом Перезом Сегнинијем као "главним изазивачима манипулација". Скупштина је о овој одлуци обавестила све локалне и међународне институције на Косову и позвала владика Теодосија и особље манастира "да заједно доприносе миру, полтичкој стабилности и општем благостању". Извршном одлуком 2008/16 и 2008/21 шеф УНМИК-а је стање манастирског катастра вратио на ситуацију из 1999. године пошто су у међувремену без икакве судске пресуде и одлуке УНМИК-а општинске власти фалсификовале катастарске

податке манастира и из чијег су власништва избрисали скоро 50% имовине манастира. Реч је о 24 хектара земље које је још пре рата 1997. године влада Србије вратила манастиру. Ради се о делу имовине од укупно 700 хектара земље национализоване 1946. године УНМИК је пре извршне одлуке спровео истрагу и установио да је извршена илегална преправка катастра на штету манастира. Игуман манастира Владика Теодосије јуче је званично тражио од катастра у Дечанима да изда нову катастарску листу у складу са извршном одлуком шефа УНМИК-а пошто је прошао рок од 10 дана за кориговање података. Општински

службеници су одбили да то ураде уз образложење да не признају власт УНМИК-а. Демонстрације које су данас, поводом враћања манастирске земље, најављене од стране организације Ратних ветерана у Дечанима нису одржане, након интервенције високих међународних и косовских представника из Приштине. Абдуљ Мушкољај, вођа ветерана, који је и раније организовао сличне протесте, јуче је физички претио Патрику Бусеу представнику УНМИК-а у Дечанима након што је јуче са четворицом телохранитеља упао у његову канцеларију, сазнаје КИМ радио. Портпарол УНМИК-а Александар Иванко каже да се поводом напада на службеника УНМИК-а у Дечанима Патрика Бусеа треба обратити полицији и потврдио да је у УНМИК-у у току састанак са градоначелником општине Дечани Мусом Беришом.

ТРОЈЕ СРПСКИХ ПОВРАТНИКА НАПУСТИЛО ДЕЧАНЕ

Троје српских повратника у Дечанима напустило је пре неколико дана своје куће у том граду на западу Косова због угрожене безбедности, изјавила је косовским медијима један од повратника Миланка Поповић.

Она се, заједно са Весном Илић и Божидаром Томићем, вратила пре неколико месеци у Дечане, где су очекивали да им куће и станови буду реновирани и адаптирани како би имали услове за стални боравак.

Због сталних притисака Албанаца у последње време приморани смо да се повучемо из Дечана, пренела је Миланка Поповић, додајући да им је и у самим Дечанима саветовано да се за неко време не враћају.

Миланка је подсетила да је 21. маја у Дечанима нападнут Томић, а да нападач још није идентификован и ухапшен. Томићу су, додала је она, 'комшије Албанци узурпирали део имања, не дозвољавају му да користе заједнички пут до куће'.

Такво опхођење, уз физички напад, јако је узнемирило Томића који размишља, истакла је Миланка, да ли да се уопште врати у Дечане.
06.06.2008.

*Повратници у Дечане фебруара 2008 -
Миланка Поповић, Весна Илић и Божидар Томић*

ПОВРАТНИК НАПАДНУТ У ДЕЧАНИМА

Косовски Србин Божидар Томић задобио је телесне повреде у Дечанима када га је данас у центру града физички напао један Албанац, пренели су Танјугу српски извори са Косова.

"Нападач је пришао старцу и питао га за име и одмах затим ударио га шаком у лице и шутнуо га у стомак", навели су Танјугови извори.

Томић је повратник у Дечане, а у том граду у Метохији боравио је у последње време чекајући завршетак реконструкције своје куће.

Полиција је превезла Томића у амбуланту где је прегледан, али му није издат никакав извештај лекара. Од удараца добио је подливе на лицу и модрице у пределу стомака.

Томић је један од неколицине Срба који су одлучили да се врате у Дечане.

Поред њега у том граду живе и две Српкиње.

Градњу кућа за српске повратнике у Дечанима изводи УНДП у сарадњи са Данским саветом за избеглице.

21. мај 2008. Танјуг

ЗАШТО КОСМЕТ НЕ НАЗИВАТЕ СЕПАРАТИСТИЧКИМ РЕГИОНОМ?

Председник Владе Русије Владимир Путин критиковао је новинаре француског листа „Монд“ што Јужну Осетију и Абхазију, отцепљене од Грузије, називају сепаратистичким регионима, а

Руски премијер Владимир Путин

Косово и Метохију не „Кажете сепаратистички? А због чега ту реч не употребљавате у односу на Косово?“, упитао је руски премијер у данас објављеном интервјуу „Монду“.

„Не одговарате? То је зато што немате одговор... приметио је Путин који је био ове недеље у дводневној посети Француској, где је разговарао са председником и премијером Николом Саркозијем и Франсоа Фијоном.

Привремене институције албанске самоуправе на Космету

су једнострано прогласиле независност јужне српске покрајине што је до сада признало 20 чланица Европске уније, међу њима и Француска.

Јужну Осетију и Абхазију које су се одцепиле од Грузије 1992. приликом распада Совјетског савеза, није признала ни једна држава у свету. На констатацију новинара да је у Абхазији било етничког чишћења Грузијца, док су, наспрот томе, на Космету томе били изложени Албанци, Путин је узвратио: „Не, то уопште није супротно. Хиљаде, стотине хиљада Срба не могу да се врате на Косово. То је иста ствар. Где сте видели да се враћају избеглице на Косово? Оданде протерују последње Србе. Немојте причати приче, знам шта се тамо стварно дешава,“ истакао је руски премијер.

Са друге стране, 55.000 Грузина се вратило у Галску област Абхазије, казао је Путин, а пренела руска државна новинска агенција Итар-Тас.

Руски премијер је рекао да је Москва наговорила Абхазе да врати грузијске избеглице и обезбеди им нормалне услове живот, а да се он лично обраћао са молбом абхазском руководству.

И тај процес је било могуће наставити да није било притисака Тбилисија, рекао је Путин.

Председник руске владе је оценио да је план грузијског председника Михаила Сакашвилија о широјој аутономији за Ахбаизију у саставу Грузије у целини добар, али да је са његову реализацију потребно да се сагласе власти у Сухумију, главном граду Абхазије.

„Он (Сакашвили) треба да одговара пре свега Абхазима“, рекао је Путин, одговарајући на питање да ли план одговара Русији. Путин је подсетио да су после распада СССР, власти у Тбилисију укинуле аутономни статус Јужној Осетији и Абхазији, што је довело до етничког сукоба и рата.

31.05.08.

У ПОТРАЗИ ЗА НОВИМ ШЕФОМ "РЕФОРМИСАНОГ" УНМИК-А

Помоћник генералног секретара УН за мировне операције, Жан Мари Гено, вероватно ће после 15. јуна преузети функцију шефа "реконфигурисаног" УНМИК-а и мисију водити из Њујорка, тврде данас медији на Косову.

Позивајући се на добро обавештене западне дипломатске изворе, лист наводи да та одлука УН ипак неће бити објављена током посете Геноа Приштини, која је предвиђена за почетак маја.

Уколико Гено успе у својој намери, онда ће, према дневнику,

Поред демантија, увелико се шпекулише о Рикеровом наследнику садашњи шеф УНМИК-а, Јоахим Рикер и његов заменик Лари Росин у јуну напустити Косово. Ако се остваре намере Геноа, онда ће на Косову морати да буде службеник УН који би практично имао улогу отправника послова мисије УНМИК.

Лист Зери наводи да још остаје да се види да ли ће се са таквим планом сложити генерални секретар УН, као и да су још нејасне улога и овлашћења реконфигурисаног УНМИК.

После 15. јуна треба да ступи на снагу нови Устав Косова. Према Ахтисаријевом плану тада би мисија ЕУ требало да замени УНМИК, међутим то је мало вероватно због притиска Русије, Србије и земаља које се противе независности Косова.

Војни комитет НАТО задовољан ситуацијом на Косову

Високи представници Војног комитета НАТО-а изразили су задовољство безбедносном ситуацијом на Косову и ангажовањем међународних мировних снага КФОР-а. Чланови Комитета су током посете Косову желели да се информишу о ситуацији и да се на терену упознају с дешавањима након проглашавања независности Косова 17. фебруара.

Руководилац Комитета Реј Хено рекао је да је опредељење НАТО-а за Косово веома значајно, посебно у овом периоду кроз који пролази Косово. "Суштински је важно да мир влада на Косову, посебно у овом значајном периоду. Понављамо, КФОР ће и убудуће бити овде спреман да одговори захтевима који се буду постављивали", рекао је Хено. Он је додао да ће мандат КФОР-а остати непромењен до доношења неке друге одлуке.

"Деловали смо на основу ове резолуције 1244 неколико година и то се показало као успешно. Настављамо даље док Савет безбедности УН не изађе с другом резолуцијом. Тада ћемо се прилагодити условима, задацима и новом мандату", рекао је Хено. Оно што се догодило 17. марта на северу Косова није утицало на

промену мисије НАТО-а на Косову. У НАТО-у сматрају да на терену имају довољно људства и није било најаве повећања броја припадника мисије, која тренутно броји нешто више од 16.000 људи.

Потписивање ССП-а између ЕУ и Србије - легитимизација Косова?

ЕУ у односима са Србијом, очигледно, не тражи "тамошње проевропске снаге, већ легитимизацију свог понашања у вези са Косовом", пише у данашњем броју љубљански лист "Дневник". Лист у наставку додаје да су "до сада принципијелне Холандија и Белгија под притиском (хитне) стабилизације западног Балкана, пристале на другачије (поступање) него што је важило за Хрватску (случај Готовине), и нису доследно истрајале на безусловном претходном изручењу 'сребреничког кољача' генерала Младића Хашком трибуналу".

Другу непринципијалност ЕУ лист види у вези са БиХ и њеним потписивањем ШП-а и каже да је "европска политика придруживања... на западном Балкану још више упитна, јер је Брисел због неспоразума са Србијом из потаје разавлачио потписивање споразума са БиХ", која је пре испунила услове усвојивши законе

"Заједно са Србима, ми бранимо међународно право"

"Руска федерација брани на Косову и Метохији, не само своје пријатеље Србе, заједно са Србима, ми овде бранимо међународно право

и док Срби штите своје интересе, Русија ће бити уз њих", изјавио је амбасадор Руске федерације, Александар Васиљевич Конузин. Он је данас посетио Грачаницу и том приликом се састао са представницима косовских Срба, којима је поручио да Руска федерација заузима апсолутно јасан и чврст став по питању Косова, као и да решавање косовског проблема треба тражити искључиво унутар одлука Савета безбедности Уједињених нација. "Сматрамо да је ово неотуђиви део Србије. Решавање косовског проблема треба тражити у оквиру одлука Савета безбедности Уједињених нација, а она су наведена у оквиру Резолуције 1244. Сви други кораци су кршење међународног права и кршење повеље Уједињених нација", истакао је Конузин. Осим са представницима Срба на Косову и Метохији, руски амбасадор се састао и са руководством УНМИК-а и командантом КФОР-а.

о полицији, а онда га и одложио наводно због техничких разлога.

"У органима ЕУ је јавна тајна", каже с тиме у вези "Дневник", "да је за Брисел за стабилност западног Балкана, одлучујућа Србија", јер "када би Босна тај неопходни корак учинила пре Београда, по мишљењу унијиних званичника, политички нестабилна Србија би се окренула потпуно од Европе и у њу уградила својеврсну црну рупу".

"У ствари је очигледно", сматра на основу реченог "Дневник", "да ЕУ у односима са Србијом не тражи тамошње проевропске снаге, већ легитимизацију свог понашања у вези са Косовом, које је било корак у страну од њених начела, што на крају крајева доказује са ставовима у вези са Грузијом и Тибетом".

"Флоскула о јединственом преседану је исувише прозирна, јер не може сакрити да је одлука о косовској државности за ЕУ, која се закљиче на једногласност, прилично неусаглашена".

30.04.2008, Дојче веле

ВОЈНИЦИ БУНДЕСВЕРА НА КОСОВУ: "СИТУАЦИЈА МИРНА, АЛИ НЕ И СТАБИЛНА"

Немачки војници су у саставу КФОР од 1999.године. Неки од њих од 2004. године чувају српске манастире у које повремено и навраћају. Отац Ксенофонт служи госте кафеом и шљивовицом. Он неће ништа од тога, хоће да прича.

О томе да је његов манастир, Арханђелов манастир у долини Бистрице ограђен бодљикавом жицом, да види возила Бундесвера кад год погледа кроз прозор и да му се кад крене у Призрен

Манастир Светих Архангела у жици - сећање на 17. март 2004

који је удаљен само пет километара може десети да на њега плују или да га деца гађају каменицама.

"И у привредном смислу независност донела само проблеме"

За столом седи двадесетседмогодишњи немачки официр Маркус Б. Један је од војника који чувају манастир, који би требало да спрече да се понови оно што се манастиру догодило у ноћи 18. марта 2004. Тада је спаљен део манастира за становање. Од 1999. године немачки Бундесвер се налази у саставу Кфора на Косову - тренутно са 2150 мушкараца и жена. Четири стотине војника се налази у оклопним јединицама и остаје овде четири месеца. Официру Маркусу Б. отац Ксенофонт објашњава зашто Косово упркос проглашењу независности 17. фебруара још није слободно ни независно. Указује на још увек важећу резолуцију Уједињених нација 1244, према којој је Косово део Србије, који се налази под управом Уједињених нација. И у привредном погледу независност је донела само проблеме. Незапосленост износи 50 одсто, али се и даље гради, по граду се возе велики аутомобили – одакле новац, пита се он. Већина становника мора да изађе на крај са просечном зарадом од 200 евра месечно.

Немачки официр се слаже са монахом да део новца на Косово стиже од илегалних послова - трговине дрогом, људима и фалсификатима. "Један од главних изазова биће борба против организованог криминала и побољшање привредне ситуације" пише у извештају Института за спољну и безбедносну политику Универзитета Хајнрих Хајне из Дизелдорфа, у којем се објашњава како би Косово могло да постане стабилна држава.

Већ девет година немачки војници боре на Косову

„Људи су још увек пријатељски расположени према нама" каже официр Маркус Б. Ово је већ девета година како је немачки Бундесвер присутан на Косову. Када је немачки председник Хорст Келер три дана након проглашења независности саопштио да

Немачка признаје ову нову државу допринело је то великим симпатијама према немачким војницима.

"Danke Deutschland" - "Хвала Немачко" - захвални Албанци

"Danke Deutschland" - "Хвала Немачко" - стоји великим словима на згради општине у Призрену. Другачија је ситуација у Лепосавићу, на северу Косова. У овом градићу и околини живе само Срби, око 15.000. По њиховом погледу се види шта мисле о Немцима - гледају у страну, улазе у кућу, прелазе на другу страну улице. Промрмљају „Добар дан" и ништа више. Место делује мирно, нема отвореног непријатељства. Али, војници су спремни да пуцају када пролазе градом. „Мирна, али не стабилна" тако Бундесвер оцењује ситуацију на Косову.

Дојче веле, 06.05.2008.

ДЕВЕТ ГОДИНА ЖИВОТА У ЖЕЛЕЗНИЧКОМ КОНТЕЈНЕРУ

У Србији има 206.000 расељених са Косова. Неки од њих још живе у привременим смештајима. Привремено се претворило у стално стање јер се скоро нико не враћа у нову самопроглашену државу а мало ко стекне нови дом.

Преко пруге, на ободима Краљева, у централној Србији, налази се насеље Стари аеродром. Ту, у тек донекле преуређеним старим железничким контејнерима, живи око 300 Рома, избеглица са Косова. У општини Краљево, која броји 120.000 становника, има скоро 20.000 интерно расељених лица. Скоро четвртина расељених су Роми.

Ови у контејнерима, попут Фехмија Берише, често спавају само на теписима, овлаженим од кише која напољу лије. Немају никакав намештај. Један шпорет Бериша је сместио напољу, испред лимених врата:

Зарађују од отпада за рециклажу

„У овом контејнеру сам већ девет година. Овде нас има једанаесторо. Синоћ смо жена и ја добили сина. А мој брат има деветоро деце. Ида сва у школу која је одмах овде. Скупљамо флаше, гвожђе, лим, пластику, све што нађемо, и продајемо. Од папира се месечно заради 50 до 100 евра. Лим је скупљи али се тешко налази. И онда треба да га носим два-три километра колицима а ко ће то да издржи."

Ромска музика чује се из Зимлитиног дома у којем се обележава породична слава. Петнаесточлана фамилија је спојила два

контејнера и има прави мали луксуз: телевизор и фриџидер. Ни они, међутим, немају ни тоалет ни купатило. Зимљита прича:

Ромско контејнерско насеље у Краљеву, у централној Србији: Избеглице са Косова овде живе од краја рата

Живот поред депоније смећа

„Тешко се живи. Тежак нам је живот. Велики пацови нам улазе. Видиш, ту је деопнија. То све смрди. Лоше је за децу. Једно дете од осам година ми је парализовано. Никакву помоћ немам.“

Њена мајка каже да се упркос свему породица неће враћати на Косово. Роми страхују да ће на Косову бити мета албанских напада јер су у покрајини сматрани сарадницима српског режима: „Кажу да је и тамо беда, да има напада, да нема могућности за зараду...“

Филип Славковић, Дојче веле, 24.05.2008.

СЛИЧНОСТИ И РАЗЛИКЕ ЈУГА СРБИЈЕ И КОСОВА

Бојкот избора, политика самоизолације и позивање на патриотизам како би се прикриле злоупотребе финансијске природе, карактеришу ситуацију и међу Србима на Косову и Албанцима на југу Србију.

23/06/2007 13:20

Велики Трновац

То је оцена са трибине у Лесковцу на којој су говорили лидери косовских Срба и Албанаца у Србији, Оливер Ивановић и Риза Халими, као и представници ОЕБС.

Оливер Ивановић

Албанци на југу Србије и Срби на Косову жртве су политичара из Београда, који не размишљају о економским проблемима, већ распирују међунационалну нетрпељивост и изолацију, сматра Риза Халими. „Кажу, нећемо на парламентарне изборе јер не признајемо Србију, а њихови спонзори имају веома тесну сарадњу са одређеним структурама власти у Београду. Добијају кредите од Фонда за развој неразвијених подручја и за багателне паре долазе до друштвених фирми“, казао је Халими.

Срби на Косову немају елиту

Срби на Косову немају изграђену политичку елиту, способност да сами одлучују. Увек смо имали директиву, телеграм, став о томе шта је патриотизам, иза кога се крију многе злоупотребе на терену, оценио је Оливер Ивановић. „Поента је у томе да Србија даје доста пара за Србе на Косову и Метохији и за покрајину, уопште. Али, те паре не завршавају тамо где су намењене, него завршавају код појединаца“, истакао је Ивановић.

Бојкот избора је грешка

Део албанских странака на југу Србије годинама бојкотује изборе, правећи на тај начин паралелу са српским бојкотом косовских избора. Халими сматра да је то погрешно. „Како се приближава 11. мај ситуација се све више заоштрава. Има и инцидената. Инциденти ме све више подсећају на оно што се поодавно одвија у Новом Пазару и у Санџаку“, тврди Халими.

До историјског помирења између Срба и Албанаца мора доћи, али оно треба да почне на локалном нивоу, те је због тога, мишљења је Ивановић, погрешна одлука српске државе о организовању локалних избора на Косову. „Јер када се избори заврше, када се погасе светла, ми остајемо са нашим проблемима. А ти проблеми ће бити још заоштренији јер овако организовани избори могу довести до сукобљавања Срба и окренути Србе на Србе“, казао је Ивановић.

Сви имају исти проблем - сиромаштво

Шеф канцеларије ОЕБС у Бујановцу Мартин Брукс оценио је да Србе и Албанце у том региону мучи исти проблем – сиромаштво. „Када су људи ускраћени за неке ствари, врло је лако говорити о етничким и националним односима“, казао је Брукс.

Трибина у Лесковцу под називом Косово и југ Србије - сличности и разлике, коју је организовала невладина организација Центар за развој и демократију, била је први скуп на коме су после проглашења независности Косова заједно учествовали Србин и Албанац.

Милица Ивановић, Дојче веле, 07.05.2008.

ВЕЋИНА РАСЕЉЕНИХ ЖЕЛИ ДА СЕ ВРАТИ НА КОСОВО

У организацији УНХЦР-а, у Улцињу је одржана конференција о могућностима повратка избеглица на Косово. Како је закључено, већина расељених, којих само у Србији има око 200 хиљада, жели да се врати својим домовима.

што ће у овим новим околностима одговорности и улоге бити јасније дефинисане. До сада је све то било доста нејасно: косовске институције су одговорност пребацивале на међународне институције, међународне институције на косовске, Београд је

Рада УНХЦР-ове радионице о међуетничком дијалогу у Улцињу од 13. до 16. маја. 2008. године

Предуслов за повратак су јасне гаранције међународне заједнице и власти у Приштини, те пристанак власти у Београду да то и учине.

Напомињући да Влада Косова предузима потребне кораке да процес повратка добије значајније размере, заменик министра за локалну администрацију Раиф Елези је у изјави за Радио Дојче веле рекао: "Формирањем нове Владе формирано је и ново искрену решеност да се пруже једнаке шансе за живот свим грађанима Косова. Владаи, у оквиру својих надлежности, озбиљно мисли да пружи руку свим заједницама како би се живео нормалан живот достајан људи".

Ојачати механизме за повратак расељених

Један од предавача на овом скупу, директор београдске невладине организације „Фрактал“, Филип Павловић, рекао је да је постигнута сагласност да се ојачају механизми, посебно на локалном нивоу, који би омогућили бржи повратак расељених.

На наше питање како на тај процес утиче проглашење независности Косова, он је одговорио: „Мислим да је један број расељених дефинитивно демотивисан проглашењем независности, али, са друге стране, мислим да један број може да буде и мотивисан зато

блокирао процесе. Мислим да ће сада постојати јаснија слика и, иако многи не очекују то, не бих се лично изненадио ако буде новог таласа интересовања за повратак, посебно оних људи који се нису успели снаћи у Србији“.

Како се вратити у стан у коме је већ неко други

Управо је то случај са Радмилом Вулићевић, која од 1999. године са породицом живи у Нишу. У њен стан у Приштини уселила се посланик у Скупштини Косова и бивши комунистички функционер Кађуша Јашари.

"Свуда сам ишла. Преостаје ми још само да разговарам са премијером Хашимом Тачијем, ако ме прими", рекла је Вулићевић и додала да ће се, ипак, вратити у Приштину. „Мене свих ових година прогања проблем политичке моћи. Због тога ја не могу да се вратим у свој стан, због тога што читаву ту ситуацију компромитује политички моћник. Али, просто очекујем да ће цивилно друштво достићи неки ниво да и политичари неће моћи да раде оно што им се прохте, него ће морати да раде онако како то од њих очекује друштво које они представљају“.

Фото - Златко Маерић, Св. Спас, Мустафа Цанка, Улцињ, Дојче веле

ЧЕТИРИ КОСОВСКЕ АДМИНИСТРАЦИЈЕ

Србија од 17. фебруара чини све све да покуша да заустави процес признавања независности Косова, и уз јаку подршку Русије - посебно у Савету безбедности УН - оспорава сваки корак који би могао да легитимизује независност.

Један од тих корака је и најављено успостављање европске цивилне мисије Еулекс у Приштини, за чијег је шефа, и високог међународног представника који би требало да надгледа изградњу и развој Косова у независну државу, именован искусни холандски дипломата Питер Фејт.

"Наше дужности почињу 16. јуна, један дан пошто на снагу ступи косовски Устав. Ми нећемо заменити владу; влада ће морати да преузме одговорност за своју политику", рекао је Фејт о плановима за почетак рада мисије Еулекс.

Влада је спремна

Бан Ки Мун одлучује о судбини УНМИК-а

Конечну одлуку и процесу реконфигурација УНМИК-а ће донети генерални секретар Бан Ки Мун, пошто у Савету безбедности УН-а не постоји сагласност о томе.

Следећи дани ће бити одлучујући за реконфигурацију мисије УН на Косову. У УНМИК-у, према речима портпарола **Александра Иванка**, очекују да веома брзо добију упутство о даљем деловању УНМИК-а.

"Очекујемо да у наредним данима добијемо конкретно упутство о реконфигурацији УНМИК-а. Ја не могу да говорим о конкретном датуму, али чим добијемо ми ћемо вас о томе информисати, то вам обећавам," рекао је Иванко.

Предвиђено је да 15. јуна институције Косова сходно решењима у новом Уставу преузму сва овлашћења која припадају независној држави.

Међутим остајање на снази Резолуције 1244 ствара нејасноће у вези са даљим током реконфигурације УНМИК-а и преузимања одговорности од стране мисије ЕУ у области правде и полиције на **EULEX**

Ивако каже како схватају да ће после 15 јуна доћи до драматичних промена

"Ми у потпуности схватамо реалност на терену и схватамо да ће се та реалност драматично променити 16. јуна, након што Устав ступи на снагу. Ми чекамо да видимо како ће се снаћи УНМИК у таквој ситуацији," каже Иванко, истичући да се интензивно воде консултације унутар УН-а.

Међутим, шта ће се конкретно одлучити још увек је непознато, о томе ће коначну одлуку донети генерални секретар УН-а, Бан Ки Мун, пошто у Савету безбедности УН не постоји сагласност о даљим корацима.

Гзим Баџаку, Слободна Европа, 04.06.08.

Влада у Приштини у међувремену тврди да је спремна да преузме такву одговорност, рекао је за ББЦ њен потпредседник Хајредин Кучи:

"Ово није време за сукобљавање већ за сарадњу. Нудимо пуну сарадњу са свим суседним државама, укључујући и Србију. Треба да остваримо сарадњу у читавом региону и да припремимо наше друштво за конкуренцију са околним државама, како бисмо постали чланица Европске уније", рекао је Кучи.

Међутим, способност косовске владе и европске мисије на Косову на том плану су под великим знаком питања.

Влада у Приштини, наима, нема никаквих ингеренција у српским еклавима, у које истовремено српска влада улаже огромне количине новца како би изградила паралелне српске институције. Еулексу је, у међувремену, речено да ће УНМИК - мисија Уједињених нација, коју је та европска мисија требало да замени - ипак остати на Косову.

То у пракси значи да ће ускоро на Косову бити барем четири различите администрације: Уједињене нације, Европска унија, влада у Приштини и српска управа.

"Привремено стање"

Потпредседник косовске владе Хајредин Кучи каже да је то само "привремено стање ствари":

"Надам се да су сви свесни тога да процес транзиције тече само у једном смеру - а то је од УНМИК-а ка косовским институцијама. Треба нам заједнички приступ томе, мада нисмо потпуно сигурни шта ће тачно бити 16. јуна. Ипак, свима ће бити боје када се та ситуације разјасни. Сигурно је једино то да ће на Косову бити успостављена владавина права, да ће постојати једна власт, и да ће важити један устав који ће сви поштовати", рекао је Кучи.

То, међутим, неће бити случај ако Србија, уз јаку подршку Русије, постигне успех у настојању да Косово не успе као независна држава.

Управо због тога би евентуално јачање националистичких снага у Београду биле лоше вести за Косово, каже за ББЦ Алекс Андерсон из приштинске канцеларије Међународне кризне групе:

"Стотину хиљада или више Срба који живе на Косову имали би мање простора за евентуални договор са албанском већином. То би могло да резултира одласком једног броја Срба са Косова. Једна од добрих ствари после проглашења независности Косова 17. фебруара је то да Срби нису одлазили оданде; ако, међутим, дође до знатног погоршања односа између Србије и Запада, то би могло да се промени", рекао је Андерсон у разговору за ББЦ.

EULEX и поштовање новог устава

Прошло је више од годину дана од када је бивши фински преседник Марти Атисари објавио план о "надзираној независности" Косова, који заправо предвиђа децентрализовану државу са широком аутономијом за српску мањину и њеним јаким везама са Београдом.

Нови косовски устав је написан на тој основи, и европска мисија треба да обезбеди да га косовска влада поштује и доследно спроведе у дело.

Алекс Андерсон из Међународне кризне групе тврди да је сада на потезу генерални секретар УН Бан Ки Мун:

"Уједињене нације покушавају да истовремено седе на више столица. Оне покушавају да дискретно сарађују у покушајима изградње мисије Европске уније; Светској организацији је, пак, стало до тога да не буде виђена као активан партнер у транзицији након што косовски устав 15. јуна ступи на снагу. Тих дана ћемо вероватни видети и неке одлуке Генералног секретара УН, у недостатку консензуса и јасног упутства од Савета безбедности. Бан Ки Мун ће највероватније донети одлуке у правцу смањивања улоге УНМИК-а, како би се створио простор деловање косовске владе и Еулекса", сматра Андерсон.

Хибридно присуство

Један од начина да се то оствари, каже Андерсон у разговору за ББЦ, могло би да буде формирање новог, хибридног међународног присуства.

Наима, од одлазећег УНМИК-а и долазећег **EULEX** могла би да се формира једна институција која би се бавила задацима обе организације и имала легитимитет пред свим регионалним и међународним органима власти.

Али, шта би тачно био мандат такве мисије? На то питање још увек нема одговора.

Једина ствар око које се слажу сви актери косовске кризе је да по сваку цену треба спречити избијање насиља и отвореног конфликта.

По свему судећи, решавање - како се то често каже - "последњег проблема у процесу распада Југославије" показује се као много компликованији задатак него што су то могли да предвиде и највећи песимисти.

ВВС, 07. 05. 2008.

EULEX НА ЦЕЛОМ КОСОВУ

Шеф правосудно-полицијске мисије ЕУ на Косову Ив Де Кермабон изјавио је да се Еулех налази у фази распоређивања на целој територији Косова. Кермабон је боравећи у српском селу Добротин, у централном Косову, изјавио како му је циљ да се упозна са очекивањима свих заједница да би Еулех одговорио на њихове потребе.

У намери да се упозна са очекивањима припадника свих косовских заједница од будуће европске мисије, шеф Еулеха **Ив Де**

Ив де Кермабон

Кермабон је у пратњи министра за рад и социјално старање Владе Косова Ненада Рашића посетио српско село Добротин, у општини Липљан, у коме живи близу 2000 Срба. Кермабон је изразио уверење да ће Еулех бити присутан свуда на Косову, па тако и на северу.

"Очекујем да се мисија што пре установи на целој територији Косова. Налазимо се у фази распоређивања и чињеница да смо у српској средини убрзава тај процес и ми на томе настављамо да радимо," казао је Кермабон.

Он је истакао да је Еулех техничка мисија, и да њено распоређивање значи подржавање и пружање помоћи косовским институцијама.

"Еулех служи свим грађанима Косова и ја разговарам са њима како би видео која су очекивања народа, с циљем да се мисија Еулех распореди на најбољи могући начин за добробит Албанаца, Срба, Бошњака, Турака и других," казао је Кермабон.

Министар за рад и социјално старање у Влади Косова **Ненад Рашић** је истакао да су конкретни животни проблеми Срба на Косову приоритет у његовом раду. Рашић сматра да на питање да ли је Ахтисаријев план најбољи начин да се заштите права српске заједнице треба да одговоре они који планирају да имплементирају тај план.

"За нас представнике Срба опстанак српске заједнице нема алтернативу и зато ћемо учинити све да бисмо заштитили права Срба и омогућили им бољи живот на Косову. Наравно не на штету осталих заједница које живе овде."

Шеф мисије Еулеха је добро причао само остаје да се види шта ће од тога да буде остварено, изјавили су локални Срби. **Неша**

Стојановић, радник Електродистрибуције Србије, са четворочланом породицом живи у Добротину где гради нову кућу. Од мисије Еулеха очекује помоћ.

"Очекујемо помоћ. Ја мислим да ће да нам помогну јер они знају где су дошли. Овде свака кућа има по четворо петоро деце, јаки смо ми овде. Суседна села исто: Горња Гуштерица, Доња Гуштерица, Ливађе и тако до Грачанице."

Да би Србима на Косову било боље мисија ЕУ, Еулех, мора да буде боља од досадашње мисије Уједињених нација, казао је **Горан Маринковић**, мештанин Добротина.

"Нису обезбедили ни УНМИК ни остали довољно сигурности за српску заједницу овде. Не осећамо се довољно сигурно. Видећемо како ће да буде."

Претходно је било најављено да ће успостављање Еулех мисије каснити шест до осам недеља после 15. јуна, када на снагу ступа Устав Косова. Тада ће институције Косова преузети готово сва овлашћења од УНМИК-а. Истовремено, постојаће Међународна цивилна канцеларија, која ће надгледати спровођење плана Мартија Ахтисарија, и мисија Еулех која ће надгледати полицију, судску и цивилну администрацију. Међутим, нејасна је позиција УНМИК-а иако је речено да мисија УН мора ускладити према новим околностима после проглашења независности. Поводом дилема око међународног присуства после 15. јуна Кермабон је истакао да се о томе воде разговори на политичком нивоу.

"Моја одговорност је да спроведем мисију, коју је установило 27 земаља чланица ЕУ и ту нема сумњи. О могућој реконфигурацији међународног присуства воде се политички разговори између УН и ЕУ," казао је Кермабон додајући да је његов посао да буде на терену и упозна се са очекивањима становништва.

Анамари Репић, Радио Слободна Европа, 03.06.2008

HRW: ИСТРАГА О ТРГОВИНИ ОРГАНИМА

Организација за људска права Хјуман рајтс воч (HRW) наводи да су се појавили "озбиљни и веродостојни докази" о страшним злостављањима Срба на Косову и у Албанији током и након рата Србије и НАТО-а.

"Неопходно је", додаје ова организација, *"да владе у Приштини и Тирани покажу приврженост правди и владавини закона тиме што ће о томе повести озбиљну истрагу."*

Писмо премијерима Косова и Албаније

Хјуман рајтс воч је у априлу упутио писма премијерима Албаније и Косова са захтевом да истраже тврдње о злочинима над отетим Србима, али никакав одговор на те дописе није добио.

Организација је поновила позив властима у Приштини и Тирани да озбиљно истраже наводе да су, током и после рата НАТО-а против Србије са Косова у Албанију пребацивани и злостављани отети Срби.

Њима су тамо, наводно, вађени органи и потом кријумчарени у друге делове Европе.

Хјуман рајтс воч је саопштила да је имала увид у доказе које је прикупио Хашки трибунал, укључујући и писане изјаве седморице припадника ОВК који тврде да су учествовали или били сведоци пребацивања отетих Срба и других затвореника у Албанију.

На почетку - неповерење

Истраживач HRW-а Фред Абрахамс каже за ББЦ да је кренуо трагом оптужби које су се прво појавиле у књизи "Лов" бившег главног тужиоца Хашког трибунала Карле дел Понте.

"Морам да признам да сам био прилично неповерљив према њеним наводима, али одлучили смо да их ипак истражимо. Установили смо да су те тврдње врло веродостојне, а прикупили смо и додатне информације које су их поткрепиле. Сада од албанске владе и власти на Косову тражимо покрену истинску, независну истрагу да бисмо установили шта се догодило с тим људима. Тврдње да је било кријумчарења органа су врло драматичне и врло експлозивне, али доказни материјал о томе још није потпун."

Протест породица несталих

На питање који су то снажни докази до којих је дошао Хјуман рајтс воч, Абрахамс каже:

"Прво, Карла дел Понте у својој књизи пише да је Хашки суд истрагу покренуо на основу записа једног, како га је назвала, кредибилног новинара. Ја сам имао увид у тај запис и наводи у њему да је изузетно озбиљни и врло утемељени. Сачињен је на основу разговора са седморицом бивших припадника ОВК, који су били сведоци или су учествовали у пребацивању отетих српских цивила са Косова у Албанију. То су озбиљне и, по мом мишљењу, веродостојне информације. Уз то, тимови хашких истражитеља и УНМИК-а обишли су кућу у Бурелу, на северу Албаније, где су се наводно догодили ти грозни злочини. Ја сам дошао до копије извештаја УНМИК-а у коме се износи налази истраге; ти налази се умногоме поклапају са тврдњама које је у својој књизи изнела Карла дел Понте. На крају, разговарао сам са две особе које су присуствовале овој истрази и које су ми изнеле њене налазе. Њихове изјаве се подударају са извештајем УНМИК-а и наводима Карле дел Понте."

Потребна озбиљнија истрага

Фред Абрахамс из Хјуман рајтс воча на основу свог дугогодишњег рада на Балкану, током којег се углавном бавио истраживањем ратних злочина, закључује да су докази које је имао на увид "врло веродостојни" и да без икакве сумње налажу отварање озбиљне истраге:

"Албанска и косовска влада су пребрзо одбациле ове тврдње. Сматрамо да би обе морале да покрену независну истрагу о томе шта се стварно догодило. Ако није било никаквих злочина, тим боље. Али, судбина несталих Срба се мора разјаснити", каже он за ББЦ.

Косовске власти су поновиле да су тврдње о пребацивању отетих Срба у Албанију и њиховом мучењу неосноване.

Чак се најављује могућност подизање тужбе против Карле дел Понте за клевету ОВК, наводе извештаји са Косова.

Премијер Албаније Саљи Бериша такође одбацује оптужбе да су се на територији његове земље одвијали злочини против косовских Срба.

Албанија сарађивала с НАТО-ом

Он је за ББЦ, поводом позива Хјуман рајтс воча да покрене ситрагу о тим наводима, рекао следеће:

"Према свим расположивим доказима, хиљаду и петсто младих Албанаца воде се као нестали у Србији, што је крајње забрињавајуће. Током оружаног сукоба, Албанија је врло врло тесно сарађивала с НАТО-ом и чланицама те организације. У оквиру те сарадња, она је прикупљала доказни материјал за Међународни суд за ратне злочине. Познато ми је да је било тврдњи да постоји масовна гробница Срба негде у Албанији. Сprovedено је врло детаљна национална и међународна истрага и ништа у том смислу није пронађено. Што се тиче навода у књизи бившег тужиоца Међународног суда за ратне злочине, Карле дел Понте, спроведена је опсежна истрага и никакви докази да подупру те наводе нису откривени. То је све што могу да кажем о тврдњама које, по мени, више подсећају на неки трилер или роман Агате Кристи."

Шеф албанске дипломатије Љулзим Баша изјавио је да су тврдње Хјуман рајтс воча "апсурдне и измишљене", али је

организација узвратила да албански званичник "прикрива информације".

Хјуман рајтс воч наводи да је Баша лично учествовао у истрази о притворним центрима на северу Албаније; он је у то време, наием, радио у Министарству правде Косова, под надзором УНМИК-а.

КОСОВО – НОВИ "ЗАМРЗНУТИ КОНФЛИКТ"

Када је ЕУ ове недеље најавила да ће одложити слање полицијске мисије на Косово, то није била само обична бирократска конфузија.

Напротив, аналитичари кажу да је одлагање намерни резултат координисане стратегије Србије и њене савезнице Русије да саботирају нову косовску државност.

Када је Косово у фебруару прогласило независност, део плана је био да ЕУ преузме полицијске дужности од Унмика, чији мандат истиче средином јуна. Мисија ЕУ се сматра кључном за успостављање стабилности и безбедности у раној фази косовске независности.

Али Русија је за сада ефикасно блокирала пренос овлашћења претњом да ће у Савету безбедности УН ставити вето на давање овлашћења за мисију ЕУ. Званичници ЕУ су 26. маја објавили да полицијска мисија **EULEX** неће моћи да буде распоређена пре септембра. Аналитичари кажу да би то могло да доведе до нестабилности и пружи прилику за даље мешање Србије у унутрашње ствари Косова.

"Неизвесна ситуација шаље две лоше поруке. Као прво, Београд и даље може да игра неку улогу на Косову. А хендикепиране су и косовске институције зато што не могу да испуњавају своје функције на читавој територији Косова у оквиру задатог временског оквира", каже правни аналитичар из Приштине Абдулах Робај.

До хаоса око преноса овлашћења са Унмика на EULEX је дошло због тога што Београд покушава да учврсти контролу над северним Косовом, српском енклавом у земљи у којој велику већину становништва чине Албанци. Косовске власти практично немају контролу над северним делом земље, а Унмик стално смањује број својих припадника у тој области.

Фактичка подела

Саветник за Балкан из Међународне кризне групе Џејмс Лајон каже да је север већ практично одвојен од Косова и да међународна заједница тамо има врло мало утицаја, ако се изузму мировњаци КФОРа.

"На делу је де факто подела и међународна заједница нема никакав утицај, нити контролу на северу - осим употребе бруталне оружане силе преко Кфора. Ни косовске институције немају апсолутно никакав утицај на северу Косова, а тако ће вероватно бити и у догледној будућности", каже Лајон.

Посматрачи Балкана кажу да Србија покушава да у уз помоћ Русије претвори ову де факто поделу Косова у де јуре одвајање - и рачуна да ће се Запад помирити са неизбежном реалношћу на северу Косова. Што се више буде одлагало спање EULEXа, то ће косовски Срби и њихове газде у Београду имати више времена да учврсте своју доминацију на северу.

"Чини ми се да би и Србија и Русија волеле да Запад каже да ће поделити Косово, да не би Србија и Русија морале то да кажу. То је исход који Србија и Русија сматрају најлопичнијим и најпожељнијим. Они би више волели да Запад испадне лош момак и начин на који то раде је врло mudar, јер ако дође до поделе, то ће бити учињено тако што ће Запад озваничити поделу", каже Лајон.

Џејмс Лајон

Неки посматрачи спекулишу да би на крају могао бити направљен потенцијални компромис - за који се залаже Србија - да Унмик остане на северу, док би EULEX отишао на југ. Такав потез, који званичници УН и ЕУ за сада одбацују, учинио би вероватнијом идеју да Косово иде у правцу поделе.

Шеф Унмика Јоаким Рикер је недавно изјавио да на Косову може постојати само један правни простор и

категорички је одбацио идеју о подели.

"По мом мишљењу, не би требало да буде географске, етничке или функционалне поделе рада у сектору владавине закона између различитих организација, ни сада ни у будућности", казао је Рикер.

Међутим, у интервјуу који је 28. маја дао агенцији АП, Рикер је рекао да би мисија ЕУ могла да буде под кишобраном УН.

Тензије на северу Косова су у априлу ескалирале у демонстрације у којима је један полицајац УН погинуо, а повређено је неколико десетина људи. НАТО се боји да ће од његових војника бити затражено да обављају полицијске дужности, посао за који нису ни обучени, ни опремљени.

Високи представник ЕУ за спољну политику и безбедност Хавијер Солана треба да разговара о ситуацији на Косову са генералним секретаром УН Баном Ки Муном на маргинама конференције о Ираку, која се одржава 29. маја у Стокхолму.

Ако проблем не буде решен, северно Косово би могло постати проблематична зона "замрзнутог сукоба" - ничија земља, слична грузијским сепаратистичким регионима Абхазије и Јужне Осетије, или молдавској покрајини Придњестровље - каже Лајон.

"То је у потпуности замрзнути сукоб. Ту се налазимо сада и нема шансе да ћемо у догледној будућности видети решење овог проблема на начин како би то хтели Америка и највећи део западне Европе", закључује он.

Брајан Вајтмор, Слободна Европа

UNMIK GO HOME!

Брисел / Приштина, 19. мај, - Када је Јоаким Рикер изабран за наследника Серена Јесена-Петерсена на челу УНМИК-а, у међународним круговима говорило се да није било ниједног озбиљнијег кандидата за овај положај. Кандидати високог политичког профила нису желели да конкуришу на положај за који се мислило да ће трајати само неколико месеци. То је било у време када су се сви обавезивали да ће статус Косова бити решен током 2006. године и када се тадашњи премијер Косова, Бајрам Косуми у разговорима шепурио да ће он лично имати ту срећу да потпише независност Косова.

Рикер, као званичник са искуством у УНМИК-у, и добрим познавањем посла који је ова администрација обавила на Косову још од одласка Милошевићевих снага, као и познавањем осетљивих процеса на Косову (приватизација, КЕК и многи други процеси, који су изазивали и сумње), изабран је да буде последњи СПГС (скраћеница за шефа УНМИК-а, за оне који су то заборавили!) на Косову.

Његов избор, међу Косоварима схваћен је као позитиван, сагледан као знак да је УНМИК на прагу одласка, јер у међународној администрацији, заменик не постаје често шеф, када претходни шеф одлази.

За ОУН такође је било значајно то што ће личност са Рикеровим искуством бити у стању да на најбољи начин обезбеди нужан и частан одлазак УНМИК-а са Косова, после управљања које би, када се израчунају сви плусеви и минуси, могло да се сматра за полууспешно. Ни у ЕУ нису желели да кандидују неког за последњег СПГС-а, јер су тада имали на уму не онога ко ће бити последњи шеф УНМИК-а, већ онога ко ће бити први шеф мисије ЕУ на независном Косову.

А данас се испоставља да би Јоаким Рикер, по свему судећи, могао да има најдужи мандат на положају специјалног изасланика ОУН за Косово. Косово није постало независно ни у јуну 2006. године, нити на крају 2006. године, а ни током 2007. године, већ пре три месеца, 2008. године, у години када фебруар има 29 дана. И сада, три месеца после проглашења независности, дошло је време да Косово каже УНМИК-у "Го хоме" - иди кући, уколико негде и има кућу.

Ево зашто УНМИК треба да оде са Косова - Косово је прогласило независност и њу је признала већина земаља чланица ЕУ и НАТО-а. У сагласности са земљама које су признале независност Косова, сами Косовари прихватили су да њихова независност не буде потпуна, већ надзирана.

Такову независност Косово је прогласило на основу пакета и предлога Мартија Ахтисарија. И тај предлог био је основа и за Устав Косова, а у њему није предвиђена улога за УНМИК. Тако, после ступања на снагу Устава Косова, УНМИК неће имати више посла на Косову.

Уколико УНМИК буде сматрао да је ОУН и после 15. јуна виши орган од Парламента Косова, тада би Рикер могао и да поништи независност Косова и да Косово и даље остави под администрацијом УНМИК-а.

После 15. јуна, на Косову неће моћи да буде никаквог међународног присуства без дозволе ауторитета Косова. Оне делове Косова, где ауторитети Косова - који су под надзором међународне мисије која је предвиђена Ахтисаријевим пакетом - не буду могли да врше власт, требало би сматрати привремено окупираним деловима Косова.

УНМИК треба да оде, јер је и Марти Ахтисари, који је предложио пакет на основу којег је Косово само ограничило своју независност, такође био специјални изасланик генералног секретара ОУН. Зато је и решење за које се определило Косово, резултат процеса који је водио ОУН.

буде признао довољан број држава, што би могло да му омогући и учлањење у међународне организације.

Сада, када ЕУ признаје колика је опасност од тога да се не успостави мисија ЕУЛЕХ-а на Косову 15. јуна, појавиће се бројна образложења. Али, сва она ће бити само покушај обмањивања

Пароле "Не преговарати - Самоуправљање" увод у UNMIK GO HOME!

Не треба анализирати све грешке које је направио УНМИК на Косову. Неуспех је могао да буде још трагичнији, јер је ОУН - са својим мисијама широм света - имао много више неуспеха него успеха (Сребреница, Руанда , Кипар...).

јавноси, јер једино оправдање може да буде искључиво политичко и правно. У случају ЕУ, не само због ОУН, већ зато што сама ЕУ никад није била јединствена око Косова, иако се толико много говорило о јединству.

Али, УНМИК-у неко треба да каже "Go home". Било би идеално када би то урадио генерални секретар ОУН, Бан Ки Мун. Али, уколико он то не уради, тада би Влада Косова то требала да преузме на себе, јер ионако преузима задатке и компетенције које је имао УНМИК у време када је владао Косовом. Такође би требало да каже УНМИК-у да они, који толико много воле Косово, могу да остану тамо још неко време, али само као туристи, уколико не буду успели да пронађу посао у другим међународним мисијама на Косову или уколико не постану лични саветници неког министра на Косову или, пак, док не нађу неки други посао на Косову.

Следећи разлог је формирање владе у Србији. Међународна заједница у резерви држи могућност да ЕУ не започне мисију на Косову пре него што се формира влада у Србији, јер Београд сматра нелегалном мисију ЕУ.

Независност Косова је проглашена пошто је признато да је status quo био неодржив. Уколико УНМИК не оде са Косова после 15. јуна, Косово ће ући у други, нови и компликовани статус quo. Зато, "UNMIK go home" није само парола, већ је то воља народа Косова, исто онолико колико је и проглашење независности било воља народа.

Кoha ditore, Аугустин Палокај

ВЕЛИКОАЛБАНСКИ ЕКСТРЕМИСТИ ЛОБИРАЛИ КАНДИДАТА ЗА ПРЕДСЕДНИКА АМЕРИКЕ

Уколико за њих буде пронађен посао на Косову, то ће бити велики неуспех за ауторитете Косова и ЕУ. Косово ће ући у правни хаос у којем није било ни током осмогодишњег трајања статуса quo. Косово, у том случају, може да потоне у анархију. Тада ће бити много власти које једна другу неће признавати. А, са друге стране, правни хаос међународног присуства, уз присуство власти из Србије коју је УНМИК толерисао и којој је помагао (не ометајући је) током пуних осам година, послужиће му као оправдање да побегне од одговорности.

Димитрије Рогозин специјални представника Русије у НАТО изјавио је 22. фебруара ове године: "Има сазнања да је тако масовна жеља појединих земаља да признају независност Косова у вези с тим што су лобистичке услуге појединих политичара плаћене прљавим новцем наркомафије. Не искључујем могућност да већ ускоро можемо постати сведоци великих скандала везаних за раскривавање веза појединих међу таквим лобистима са наркокартелима смештеним на територији Косова." У вези с овом изјавом постоји озбиљна сумња да је Џон Мекејн, кандидат Републиканаца за председника САД, преко везе са Албанско-америчком грађанском лигом корумпиран новцем албанске мафије.

Остао је још један месец да се пронађе пут како да УНМИК оде са Косова. Уколико не буде пронађено решење и уколико влада Косова не затражи одлазак УНМИК-а, тада она треба да се изјасни да ли и после 15. јуна прихвата или не прихвата ауторитет УНМИК-а. Уколико се не изјасни, тада треба да се донесе одлука о одлагању ступања на снагу Устава Косова. Уколико ауторитети Косова не одложе ступање Устава на снагу, показале се као неозбиљни, јер ће тиме већ од првог дана ступања на снагу, Устав бити погажен. То ће изгледати неозбиљно и самим грађанима Косова, а то ће видети као слабост чак и они који су против независности Косова.

МЕКЕЈН ЛОБИРАН ЈОШ КРАЈЕМ ДЕВЕДЕСЕТИХ

Уколико Косово није држава за ОУН, онда је Косово држава за своје грађане и за оне државе које су га признале. Зато, од тих држава треба да се затражи помоћ да би се функционисало као независна држава, док се не промене околности и док Косово не

Оно што је сасвим евидентно, односно без сваке сумње, јесте да је Мекејн прималац новца Албанско-америчке грађанске лиге. То је широј јавности постало видљиво у време номинације за

Председника САД 2000. године. Наиме у америчким медијима (АП Фото/Стефан Савоиа) је објављена фотографија на којој пише да Мек Кејн прича на "про-Косовском, про-Мекејн скупу" преко пута свог хотела у Њујорку, у петак ујутру, 11. фебруара 2000.године. Мекејн је у Њујорк дошао на један дан да присуствује скупу за прикупљање финансија и да разговара са новинарима пре него што се врати у Јужну Каролину у петак увече а на слици је у друштву са оснивачем Албанско-америчке грађанске лиге Џозефом Диогардијем.

Одмах након што је шиптарски сепаратистичко-терористички врх у координацији са својим Западним савезницима прогласио „независност Косова“, Џон Мекејн, кандидат Републиканаца за председника САД је изјавио: „Декларација о независности није само за Косово, него и за цео Балкан, крупан корак из

кампањи овог републиканског сенатора из Аризоне.

Колико је за Мекејна овај пријем од 22. јануара у хотелу Сент Риџис на Менхетну у организацији Албанско-америчке грађанске лиге био значајан, најбоље говори податак да је прекинуо на један дан своју кампању на Флориди како би дошао на овај скуп, иако је Флорида одувек одлучујућа код Републиканаца за номинацију за председника САД. Сасвим је сигурно да се Мекејн на овај корак одлучио зато што је његовој нискобуџетној кампањи био потребан прилив донација које би је погурале. Озбиљни, аутентични амерички донатори још увек нису били спремни да дају своје донације због превеликог ризика о чему је писао и Тимес 3. фебруара у тексту „Џон Мекејн „Франкештајн старији од планете“.

СВЕ ЗАСЛУГЕ ЗА АЛБАНСКУ СТВАР

Суочен с таквом ситуацијом као и чињеницом да му се кампања

Амерички независни сенатор Џо Либерман, десно, републикански сенатор Џон Мек Кејн, у средини, са косовским премијером Агимом Чекуом, лево, после састанка у Приштини у петак, 9. фебруара 2007. године. Осам америчких сенатора и конгресних представника посетило је Косово у петак усред регионалних тензија о плану УН који би могао дати српској покрајини надгледану независност.

ФОТО - VISAR KRYEZIU

деведесетих у 21. век. Пред народ Косова је светла будућност, а САД и остатак међународне заједнице могу му брзим признавањем независности само помоћи да учврсти своје тековине“. Мекејна је за ову изјаву Албанско-америчка грађанска лига богато даровала. Наиме, 22. јануара у хотелу Сент Риџис на Менхетну, Албанско-америчка грађанска лига је организовала пријем за Мекјена и при том је према речима „велико Албанског“ екстремисте, Диогардија, оснивача Албанско-америчке грађанске лиге, прикупљено милион долара као донација председничкој

летос умало није распала, Мекејн је радо прихватио донацију Албанско-америчке грађанске лиге. Према речима оснивача Албанско-америчке грађанске лиге, Диогардија, Мекејн је за Албанце урадио много. „Још од 1998. кад смо имали проблеме са Милошевићем, Мекејн је радио све што смо од њега тражили у корист албанског народа, укључујући и наоружавање ОВК. Ми смо амерички Албанци и треба нам вођа који ће ојачати ову земљу... Ми морамо да подржимо Џона Мекејна, јер је он урадио све што смо тражили за Косово, од подршке Ослободилачкој

војсци Косова до подршке независности Косова. Он је пре две године у говору у Бриселу рекао да је независност једино решење.“ изјавио је окупљеним новинарима на скупу хотелу Сент Риџис на Менхетну, Диогарди.

Сенатор Џозеф Бајден (Joseph Biden),
Ширли Клоис Диогарди (Shirley Cloyes DioGuardi) и Неџад Даџи

Међу оним што је урадио ваља поменути: предлог Резолуције којим се од тадашњег председника САД, Клинтона захтева копенена офанзива на Србију 1999. године што се мо же видети и на сајту СНН-а, залагање за пуштање теориста ОВК из српских затвора који су под притиском САД и пуштени 2000. године, кампања за придобијање Јеврејске заједнице у САД кроз предлог Сенатске резолуције у којем се похваљују Албанци за „спасвање свих Јевреја који су живели у Албанији или су тамо потражили уточиште током нацистичког холокауста“.... Због свих тих заслуга Албанско-америчка грађанска лига, која уопште и не крије своје аспирације да створи „Велику Албанију“ прекрајајући границе Србије, Македоније, Црне Горе и Грчке, осим новца доделила је Мекејну и „Балканску награду за мир”.

Ипак, најзначајније ствари за Албанско-америчку грађанску лигу, Мекејен је урадио и ради као Председавајући борда директора Међународног републиканског института – ИРИ <http://www.iri.org/board.asp> који делује под окриљем Националне задужбине за демократију (НЕД) <http://www.vidovdan.org/article1132.html> ИРИ - Међународни републикански институт је широј српској јавности постао познат после октобра 2000. године, након што су наши медији пренели писање страних о томе како је ова организација основала, обучавала и финансирала ОТПОР. Данас, под диригентском палицом Мекејна, основни задатак Међународног републиканског института у оквиру НЕД система је обука одабраних политичких група техникама „ненасилне акције“ развијених на институту Алберт Ајнштајн <http://www.aeinstein.org/> и финансирање тих група као и сондирање терена путем испитивања и анализа јавног мњења. Тако прикупљеним подацима обликују се поруке у предизборној кампањи, стратегија вођења кампање, процена за стварање добитних предизборних коалиција, итд. С делом истраживања ИРИ на састанцима затворенима за јавност, упознаје „одабране политичаре“.

Селективне резултате својих истраживања ИРИ доставља и тзв. независним медијима који их онда објављују најчешће не спомињући наручитеља истраживања. И све ово се ради у оквиру „ обезбеђивање изборног успеха“ „одабраним политичарима“ а обезбеђује се и легитимише путем „демократске помоћи”.

ЛОБИРАН НОВЦЕМ АЛБАНСКЕ МАФИЈЕ?

Сумње да Мекејн од Албанско-америчке грађанске лиге прима и новац мафијашког порекла поткрепљују и чињенице из америчке штампе. Едвард Зер из листа Washington Weekly је својевре-мено анализирајући каква је личност Мекејн писао: “Мек Кејн је шутнуо своју прву жену након што је постала инвалид у саобраћајној несрећи. Иако је ова жена неуморно радила на томе да он буде ослобођен из заробљеништва, он није оклевао да је изда са другом женом када је затекао обогаћену по повратку кући. Заправо, Мекејн је стекао приличну репутацију као женскарши. Овог пута је био одлучан да то уради како треба. Посто није имао сопственог богатства, стекао га је путем своје друге женидбе...“ Ово недвосмислено указује да се ради о човеку који је спреман да уради било шта да би дошао до богатства и поло жаја. При том изгледа да не бира средства. Зер га је у поменутом чланку повезао и са мафијом. „Човек који жели да буде председник САД не може да се дружи са познатим криминал-

цима “ каже Зер наводећи чланак од 17.јануара 1995. из листа Аризона Републик: “ Око 300 гостију се појавило у суботу увече да прослави 90-ти рођендан Џозефа ‘и о Банане’ Бонана, пензионисаног шефа њујорске криминалне фамилије Бонано. Џон Мекејн, републи-канац из Аризоне и гувернер Фајф Симингтон су послали своје поздраве путем телеграма.”

Да се у џепове Мекејна кроз вешто маскиране и прикривене донације слива прљави новац албанске мафије поткрепљује и истраживање Бен Воркса, вијетнамског ветерана, политичког аналитичара и коментатора за ЦБС радија и Fox вести, који се бавио темом НАТО агресије на СРЈ и закључио да су Албанци у основи купили овај рат против Србије комбинацијом новца од дроге и легалних и незаконитих прилога за кампању.

ЗАШТО АЛБАНСКО-АМЕРИЧКА ЛИГА НИЈЕ ПРОГЛАШЕНА ЕКСТРЕМИСТИЧКОМ ОРГАНИЗАЦИЈОМ?

Али то није крај. Диогарди и њему слични желе “Велику Албанију” и неће се смирити док то не постигну. То се може видети и на њиховом сајту. Посетиоци web site-а AACL се суочавају са малом овог Албанског царства, која, како је то рекао Даг Банду са Като Института у свом сведочењу испред Конгреса, илуструје “агенду која одузима дах,” која укључује “Албанију, Косово, западну Македонију (заједно са њеном престоницом, Скопљем), југоисточну Црну Гору (заједно са њеном престоницом, Подгорицом), северну Грчку и јужну Србију (северно од КиМ).

„Несрећа је да је лоше вођена европска политика, претерано и неправедно под утицајем Русије и Грчке почетком двадесетог века, за резултат имала одвајање албанске нације, тако да више од половине Албанаца на Балкану живи ван државе Албаније у непријатељским словенским режимима, нарочито Србији и Македонији “ каже Диогарди. Београд, Подгорица, Скопље и Атина су за Диогардија непријатељи!

Овакве и сличне изјаве, документи који се могу наћи на њиховом сајту и само деловање дефинишу Албанско-америчку грађанску лигу као екстремистичку. Проблем је у томе што САД неку организацију дефинишу екстремистичком или терористичком сходно виђењу да ли је тај екстремизам или тероризам уперен према САД. Тако ни Осам Бин Ладен и његова Ал Каида нису

- и са којим ефектом? Од свих лобиста у Вашингтону, "специјални интереси" које престављају лобисти страних сила су ти који се сматрају највећом претњом интегритету председника.

Која цена за амерички народ мо же да буде ако Мекејн постане Председник САД и почене да отплаћује свој дуг Албанско-америчкој грађанској лиги? С обзиром на циљеве ове екстремистичке организације то ће сасвим извесно значити још један Балкански рат у коме се САД и НАТО користе као мач и штит, потпуно комадање остатака Југославије и Грчке како би пројект „Велике Албаније“ био окончан.

С обзиром на опасност да будући Председник САД мо же да буде

Сенатор Томас Лантош и Неџад Даци

Џо Диогарди, Ширли Клоис Диогарди, конгресмен Том Лантош и Џорџ Шваб

сматрани терористима све док се нису окренули против САД. Захваљујући таквом ставу САД, Албанско-америчка грађанска лига може несметано да делује у овој земљи, пропагира идеју "Велике Албаније", врши индоктринацију младих Албанаца држављана САД и лобирање америчких политичара. Једна таква екстремистичка организација с обзиром на њене претензије - стварање „Велике Албаније“ прекрајањем граница Србије, Македоније, Грчке и Црне Горе може да направи велики проблем америчком народу. Зато је боље да САД преиспитају свој однос према Албанско-америчкој грађанској лиги данас, да не би ризиковали своје војнике сутра на Балкану.

АЛБАНСКО – АМЕРИЧКА ГРАЂАНСКА ЛИГА ХОЋЕ НОВИ РАТ НА БАЛКАНУ

Једна таква организација за коју постоји основана сумња да се њен фонд добрим делом пуни из мафијашких послова албанских криминалаца, донатор је Мекејнове кампање. Зато би јако добро било да Мекејн као велики "реформистички" кандидат Републиканаца за Председника САД и човек који јавно осуђује утицај "специјалних интереса" и моћ новца у политици, тачно ка же е колико је новца "велико албански" лоби бацио у његовом правцу

увучен у игру остварења интереса једна екстремне организације каква је Албанско-америчка грађанска лига кроз нове сукобе на Балкану, овај текст је отворни позив америчким медијима да се позабаве везама Мекејн-Албанско-америчка грађанска лига али ФБИ јер постоји основана сумња да је лобирање добрим делом плаћено новцем албанске мафије. Једино тако, притисак јавности и деловање органа задужених за борбу против организованог криминала могу спречити оно што ће се десити ако Мекејн постане Председник САД – нови крвави сукоби на Балкану у циљу реализације пројекта Велике Албаније.

ЗА КРАЈ

Овај текст је и позив свим Србима у САД који располажу подацима о екстремном деловању Албанско-америчке грађанске лиге, везама великоалбанских лобиста, албанске мафије и политичара да их достављају медијима, Владама ораганима земаља у којима живе као и држави Србији у циљу борбе против албански терориста и сепаратиста. Овај се позив односи на све Србе ма где у свету живели али и на држављане других земља који верују и победу права и правде.

Све то итекако може бити одбране Косова и Метохије мирним ненасилним средствима. Право и истина су на страни Србије али та истина може да буде у служби правде само ако кроз медије буде презентована! Истина је увек била на нашој страни, најалост до сада нисмо успели да је на прави начин презентујемо свету. Ово је тренутак да то учинимо на прави начин. Зато будите и ви ти који ће бранити Косово и Метохију, право и правду ма где у свету живели!

Слајан Никוליћ

СРБИЈА ЈЕ ТАМО ГДЕ ЈЕ И БИЛА

Тирана, 28. мај - Међународни фактори пожурили су да поздраве резултате избора у Србији као победу проевропских снага.

Међутим, победа коалиције партија окупљених око председника, Бориса Тадића, недовољна је за формирање проевропске владе.

Да би имали могућност да руководе владом, релативним победницима избора од 11. маја биће потребно да оформе коалицију а да у потребу тога увере једну од две антиевропске снаге (које европске интеграције условљавају ставом према Косову) - Коштуничине демократе или Дачићеве социјалисте, Милошевићеве наследнике - што ће бити веома тешко да се постигне а уколико и буде постигнуто таква влада биће веома нефункционална.

Парламент Србије састављен је од 250 посланика који се бирају према пропорционалном систему. Право да стекну место у Парламенту имају само партије односно коалиције које пређу цензус од 5% гласова бирача, изузев партија мањина које могу да се квалификују уз цензус од само 0.4% гласова.

Значајне мањине у Србији су Мађари у Војводини, Роми у Србији и Албанци из Прешевске долине. На последњим изборима, Тадићева Демократска странка, заједно са партијама које чине коалицију, добила је 103 места, СРС Томислава Николића добила је 77 места, ДСС-НС бившег премијера Војислава Коштунице 30 места, СРС бившег председника Слободана Милошевића 20 места, ЛДП Чедомира Јовановића (једина српска партија која признаје независност Косова) 13 места док 6-7 места добијају мањине међу којима је једно место освојила коалиција албанских партија из Прешевске долине.

У поређењу са изборима од пре годину дана, уочава се да се екстремисти (радикали и социјалисти) нису померили, док је изборно тело центра претрпело промене.

Радикали и социјалисти су мање више сачували претходни резултат (радикали су изгубили четири места у Парламенту а социјалисти су повећали број посланика за четири посланичка места), коалиција окупљена око Тадића забележила је релативан пораст док је губитник био Коштуница (има 17 посланика мање). То је елемент који има велико значење јер показује да се Срби веома споро крећу ка проевропској оријентацији.

На основу резултата парламентарних избора од 11. маја, Николићеве (заправо Шешељеви) радикали заједно са Коштуницом и

Милошевићевим социјалистима могли би да створе владу уз подршку од намање 127 посланика.

Изузев ове веома крхке коалиције између партија које, за сада, оријентацију српске спољне политике условљавају ставом према Косову, не може да буде састављена ниједна друга коалиција која би на спољном плану била оријентисана у истом правцу.

На унутрашњем плану, ова влада, због ослањања на минималне границе, не би могла да обезбеди дугорочну стабилност.

Да би Срби могли да имају унутрашњу стабилност, па макар и привремену, они би морали да се врате претходној коалицији власти Тадић-Коштуница, која би у својој агенди требало да има као циљ припрему превремених избора с обзиром да неће дуго потрајати, у условима када је много слабија од претходне.

Следећа могућа варијанта за формирање владе била би Тадићева коалиција са Милошевићевим социјалистима и Јовановићевим либералима, при чему би морала да сарађују два екстрема како на програмском тако и на спољном плану.

Није јасно какав би услов могли да поставе Милошевићеве социјалисти да би били део ове коалиције у односу на интеграције Србије у ЕУ. Та сарадња, о којој се највише говори, уз добити за социјалисте, донекле ће функционисати на унутрашњем али не и на спољном плану.

Била би права утопија мислити да ће Милошевићеве социјалисти одвести Србију у Европу!

Како год да се узме, како год да се рачуна, једна ствар је сигурна - Србија је остала тамо где је и била, на раскршћу, између Брисела и Москве, додуше нешто ближе Москви, због екстремног позиционирања бившег премијера Коштунице у односу на интеграције Србије у ЕУ и условљавањем овог процеса Косовом.

Једино, овога пута, кључна тачка за формирање владе нису више Коштуничине демократе већ социјалисти бившег председника Милошевића, док је, истовремено, повећан број фактора који условљавају парламентарну већину. Претходну владу су могли да формирају само Тадићева и Коштуничина партија односно 81 и 47 места у Парламенту.

У поређењу са изборима од пре годину дана, ситуација се искомпликовала када је реч о аритметици гласова у Парламенту, јер је повећан број једначина и непознатих у унутарпарламентарном систему који условљавају постизање већине.

Веома брзо, Србија ће морати поново да организује превремене изборе.

Башким Муча, Shekulli - Тирана

ТРИ ЛИЦА ИНФАНТИЛНОСТИ: САМИТ НАТО У БУКУРЕШТУ

Покушај Бушове администрације да хитно понуди чланство Украјини и Грузији, на самиту НАТО у Букурешту, био је безуспешан, што је добро. Лоша страна свега је што се то десило само захваљујући противљењу Немачке и Француске. Лидери НАТО, попут Генералног Секретара те организације Јап де Хоп Схефера настављају да инсистирају на томе да је понуда за чланство неизбежна у блиској будућности, а с обзиром да све странке у САД, као и сви председнички кандидати подржавају ову политику, могуће је да су у праву, а да претходно питање од великог значаја за безбедност Запада није јавно разматрано ни у САД ни у већем делу Европе.

Ствар која такође није добра - не, практично је криминална гледано из угла стратешке неодговорности и интелектуалне

глупости - јесте чињеница да се овај покушај одиграо уз три значајне теме у позадини, од којих су све захтевале највећи опрез у преузимању нових и опасних обавеза.

Прва тема, то је очигледно, јесте растући проблем НАТО и САД у Авганистану, што је довело до друге важне теме на самиту. А какав је тек успех самит био! Какав омаж преданости НАТО заједничким напорима у Авганистану и духу колективног саможртвовања! Француска ће послати 700 нових војника, што ће рећи да је укупан однос - приближно један војник на сваких 400 квадратних миља авганистанске територије, или један војник на 40.000 Авганистанаца. Најбогатија група земаља на свету послаће 18 нових хеликоптера у Авганистан; делић у односу на број који сваког дана превози милионере до њихових европских скијашких одмаралишта.

Како стоје ствари, или ће НАТО наставити да се бори у Авганистану и следећу деценију, или чак следећу генерацију, или ће изгубити рат; а ако га изгуби, какав ће кредибилитет имати алијанса када је у питању гаранција било чије сигурности? И да ли ће ико моћи да гарантује да ће Канађани или Европљани, као данас, и даље имати вољу да се тамо боре у недоглед?

Друга тема је нова криза у Ираку, нарочито у Басри, која је, чини се, завршена нерешено, углавном захваљујући утицају Ирана. Ово доводи у озбиљну сумњу трајност успеха стратегије „налета“ Бушове администрације и разбија у парампарчад оно што је остало од неозбиљне тврдње Британије како се повлачи из јужног Ирака зато што је успела да стабилизује ту област.

Међутим, без обзира на негативан став британског јавног мњења у вези са операцијама у Ираку, Британија је једноставно морала да повуче већину својих трупа из Ирака уколико жели да повећа своје присуство у Авганистану. Баш као и у Сједињеним Државама, и у Британији нема више никаквих резерви за било какву одрживу војну операцију. Дакле: има ли неког у америчкој и британској војсци ко може да победи у Грузији? Које војске? Има ли пилота у авиону?

И, конечно, ту је глобално економско пропадање. Не знамо тачно докле ће оно стићи, и морамо се надати најбољем. Међутим, прогнозе неких од поузданих и уздржаних стручњака заиста су прилично суморне. Чак и безгрешни заговорници слободног тржишта, попут Мартина Вулфа из *Financial Times*-а, пишу да ће морати да се одустане од неких кључних економских идеја којима се руководила политика Запада последњих 20 година, или ће пак морати да претрпе корените промене.

Не само да оваква економска ситуација вапи за опрезом када су у

питању нове, могуће, вероватно веома скупе обавезе; него би се уколико бисмо, далеко било, запали у заиста тешку глобалну рецесију, многе од политичких и културних могућности које су биле основа западне политике, и ЕУ и НАТО проширења, могле довести у питање, додуше не заувек, али свакако у неколико наредних критичних година. Чује се да је од свега најважније то што се и демократија налази на утврђеном и неизбжном путу проширења.

У ситуацији велике економске кризе, не бих дао ни пет пара на могућност опстанка демократије у Грузији и Украјини. Ако ове земље постану чланице НАТО, сви ћемо се суочити са великом срамотом - нечим што већ вреба иза ћошка у Турској, уколико војни естаблишмент настави са очигледном жељом да судским путем забрани и развласти владајућу исламистичку партију. Заиста, уколико се животни стандарди драстично погоршају, демократија у неким деловима Источне Европе, односи са заједницама имиграната у појединим деловима Западне Европе и привлачност целокупног западног демократског модела, могли би се, барем на извесно време, довести у питање.

У таквим околностима, тешко је наћи одрживу, рационалну рачуницу која би подржала НАТО проширење за две нове чланице, од којих је у једној (Грузији) у току нерешен грађански рат, а у другој (Украјини) већина становништва против чланства у НАТО. А то се зове „ширење демократије“?

Ако оставимо по страни домаће политичке рачунице у Америци, цео овај процес рефлектује дубоку инфантилност великог броја западних земаља. У Сједињеним Државама, инфантилну илузију свемоћи, при чему је, као, небитно колико обавеза САД имају на другим местима – јер Сједињене Државе, јел'те, могу да раде шта год пожелеле; у већини земаља Западне Европе јавља се дечији синдром зависности од САД, подгреван дубоком жељом да се не мора мислити и делати као што то чине одрасли, по питањима потреба и трошкова европске одбране; док у Источној Европи постоји детињаста опседнутост историјском љутњом на Русију.

Ако се овај процес настави, наћи ћемо се у ситуацији да ће се НАТО обавезати на Члан 5, по коме ће се, ако је неопходно, борити за Абхазију у Грузији и Севастопољ у Украјини. Господин де Хоп Схефер заговарао је НАТО проширење на ове земље, и чак је - што је непримерено - одбио да се одржи демократска расправа у самој организацији, којој би он требало да служи, изјављујући да је дискусија завршена и да ће Украјина и Грузија сигурно ускоро бити примљене, шта год да се деси.

Схефер је Холанђанин. Да ли он то наговештава да ће се холандска војска - да је тако назовемо - борити да одбрани Украјину или Грузију? С обзиром на то да је већ сасвим очигледно одговорио на то питање, да ли заиста још нешто треба да се каже?

Анатол Ливен је професор на одељењу за проучавање рата на Краљевском колеџу у Лондону, виши уредник у часопису „*The National Interest*“ и старији партнер фондације Нова Америка у Вашингтону. Његову најновију књигу, *Етичка Стварност: Визија америчке улоге у свету*, коаутор Џон Халсман, објавила је издавачка кућа *Vintage*.

Анатол Ливен, *The National Interest*, 04.04.2008)

КЛУБ БЕБИСИТЕРКИ

НАТО самит у Букурешту довео је до поделе у мишљењу око проширивања алијансе. Опирање Немачке, Француске и других кључних дугогодишњих чланова спречило је циљ Бушове администрације да понуди Акциони план чланства (прва етапа припреме земље за пријем у НАТО) Грузији и Украјини. Бројне водеће снаге НАТО схватиле су да би придруживање тих држава алијанси раздражило Русију и даље оштетило већ напети однос Запада са Москвом.

Али чланство за друге две државе, Хрватску и Албанију, добило је

Тед Гален Карпентер (Ted Galen Carpenter)

зелено светло. Трећа балканска земља, Македонија, добила би позивницу да није било нерешеног и нејасног спора са Грчком око коришћења имена „Македонија“ – за које Атина тврди да припада искључиво региону у Грчкој.

Додавање Хрватске и Албаније је школски пример онога што не ваља у НАТО политици Вашингтона још од краја хладног рата. Те две нације неће учинити ништа да повећају огромну војну снагу Сједињених Држава нити да побољшају безбедност америчког народа. Оне ће само створити још потенцијалних главоболја за Вашингтон.

НАТО је некада био озбиљна алијанса са озбиљном намером. Током хладног рата, НАТО је био механизам који је спречио Совјетски Савез да застраши или (што је мање вероватно) нападне демократску западну Европу - регион од знатног стратешког и економског значаја. Истина, Сједињене Државе су увек биле доминантан играч у алијанси, али Вашингтон је могао да рачуна на поуздане секундарне војне снаге, међу којима су најзначајније Британија, Француска, Немачка, Италија и Турска. НАТО можда није био идеалан инструмент за одбрану и промовисање интереса Сједињених Држава, пошто је дозволио европским савезницима да мање улажу у одбрану и каткад прођу бесплатно уз одбрамбене гаранције САД-а, али је алијанса барем била на услузи америчкој безбедности.

Али нови чланови које је алијанса примила од краја хладног рата су мало више од нејаких држава клијената које очекују да их Сједињене Државе бране. То је већински тачно чак и за прву рунду експанзије када су прикључене Пољска, Чешка Република и Мађарска, а још

очигледније у другој рунди која је обухватила такве војне силе као што су Словачка, Словенија, Латвија, Литванија и Естонија. Такви „савезници“ су безбедносни потрошачи, не безбедносни произвођачи. Са тачке гледишта америчког интереса оне не представљају добитак, већ одговорност – и потенцијално веома опасну одговорност.

Обавезивање на одбрану балтичких држава је посебно несмотрено, јер Вашингтон сада представља директан геополитички изазов Русији управо на прагу Москве. Односи између Русије и њених малих балтичких суседа су, благо говорећи, раздражљиви. У овом тренутку, Русија може бити превише слаба да изазива безбедносну обавезу САД/НАТО према тим државама, али не можемо бити сигурни да ће то увек бити тачно. Можемо само пожелети да су европске силе које су блокирале енергичност САД-а да прикључи Грузију и Украјину НАТО-у показале мудрост и опрезност када је Вашингтон инсистирао

на чланству за балтичке државе.

Индосамент чланства НАТО-а за Хрватску и Албанију потврђује да је алијанса управо зашла у подручје комедије. Војни капацитети те две државе су минускулни. По најновијем броју *Тхе Милитари Баланце* -а, штампаном у Међународном институту за стратешке студије, војни буџет Хрватске је ништа више од 875\$ милиона, и њена војна сила садржи 17.660 запосленог особља. Буџет Албаније је 208\$ милиона, и њена сила садржи 11.020 особља. Оне ће повећати 356\$ милиона из Естоније и 4.100 трупа, 471\$ милион из Латвије и 5.969 трупа, 470\$ милиона из Литваније и 13.800 трупа, и 750\$ милиона из Словеније и 5.973 трупа. Не нудећи чланство Македонији, НАТО ће морати да прође без 161\$ милиона из Скопља и 10.890 трупа.

Све укупно, такви чланови потроше мање на своје војске годишње него што Сједињене Државе потроше у Ираку за десет дана. Како додавање таквих пигмејских војски НАТО-у треба да побољша безбедност Сједињених Држава заиста представља мистерију.

Али ови нови савезници нису само бескорисни, они представљају потенцијалну срамоту за алијансу, ако не и опасност. Када је потпредседник Дик Чејни изјавио током посете Балкану 2006. да би такви чланови помогли у „подмлађивању“ НАТО-а и поновном посвећивању алијансе вредностима слободе и демократије, он је показао колико је Бушова администрација без додира са реалношћу. Хрватска је тек неколико година без фашистичког режима Фрање Туђмана и наставља да има хладне односе са суседном Србијом. Албанија је близак савезник новој, већински албанској држави Косово, ентитета чију независност не признају ни Србија ни Русија и жестоко јој се противе. Албанија је такође позната и по томе што је под утицајем организованог криминала. Заиста, албанска мафија је легендарна у југоисточној Европи по потпуној контроли над масовним коцкањем, проституцијом и кријумчарењем дроге.

Збуњујуће је то због чега би НАТО - и посебно Сједињене Државе као лидер алијансе - хтео да прихвати такве чланове. То је политика на ивици мазохизма. НАТО све брже постаје пародија самог себе. Све више је комбинација друштва политичких заслуга и геополитички клуб бексистерки. Пријем тривијалних војних сила као што су балтичке републике, Словачка, Словенија, Хрватска и Албанија потврђује да је алијанса нацивела било какву корисност коју је некада имала. Неко би требало да предузме милостив корак и да олакша муке НАТО-у.

Тед Гален Карпентер, потпредседник студија одбране и спољне политике на *Cato* институту, аутор осам књига о међународним пословима, укључујући *Паметна сила: Ка промишљеној спољној политици за Америку* (излази у јуну 2008 .)

The National Interest, 04.04.2008.

ДЕСЕТ РАТОВА, ДЕСЕТ МЕДИЈСКИХ ЛАЖИ

Буш се поново игра игре „оружја за масовно уништење“ против Венецуеле и Еквадора. Кратак попис дезинформација.

Сваком рату претходи велика медијска лаж. Буш данас прети Венецуели и Еквадору. Сутра, Ирану? И после тога, ко је следећи?

Са марионетом, председником Урибе, дилером дроге и убицом Индијанаца (четири милиона избеглица), који се прави да су докази за Чавезову подршку тероризму и милитаризацији региона пронађени у компјутеру „неуништиво“ Раула Рејеса (ФАРЦ).

Мејнстрим новине рефлектују ову пропагандну кампању за следећи Бушов рат. Присетимо се колико су пута САД и ти исти медији манипулисали свима нама. Сваки велики рат је „оправдан“ оним што ће напослетку испасти дезинформација. Следи кратак списак:

1. ВИЈЕТНАМ (1964-1975):

- МЕДИЈСКА ЛАЖ: 2. и 3. августа (1964), Влада САД је оптужила Северни Вијетнам за нападе на два америчка војна брода у заливу Тонкин.

- ШТА СМО КАСНИЈЕ САЗНАЛИ: Никакви бродови нису нападнути. То је била чишта измишљотина Беле куће.

- ПРАВИ ЦИЉ: Обарање независности Вијетнама и одржавање америчке доминације у региону.

- ПОСЛЕДИЦЕ: Милиони жртава, генетске деформације („Наранцасти агенс“), велики друштвени проблеми.

2. ГРЕНАДА (1983):

- МЕДИЈСКА ЛАЖ: Мало карибско острво је оптужено за постављање совјетске војне базе; наводна забринутост за животе америчких доктора.

- ШТА СМО КАСНИЈЕ САЗНАЛИ: Потпуно нетачно. Амерички председник Реган је све то измислио.

- ПРАВИ ЦИЉ: Обарање друштвених и демократских реформи премијера Бишопа (који је потом убијен). Реган је рекао: „Не смемо дозволити комунистичким апашима да преузму наше приватне баште...“

- ПОСЛЕДИЦЕ: Инвазија америчких marinaца, брутално насиље и успостављање контроле Вашингтона над том земљом.

3. ПАНАМА (1989):

- МЕДИЈСКА ЛАЖ: Инвазија америчких marinaца је успостављена ради хапшења председника Нориега оптуженог за диловање дроге.

- ШТА СМО КАСНИЈЕ САЗНАЛИ: Нориега је положио право на суверенитет Панамског канала по истеку закупа. Неприхватљиво за САД.

- ПРАВИ ЦИЉ: Очување контроле САД-а над овим стратешким каналом комуникације.

- ПОСЛЕДИЦЕ: Америчко бомбардовање је убило од 2000 до 4000 цивила, што су медији потпуно игнорисали.

4. ИРАК (1991):

- МЕДИЈСКА ЛАЖ: Ирачани су украли инкубаторе из породилишта у граду Кувајту.

- ШТА СМО КАСНИЈЕ САЗНАЛИ: Потпуна измишљотина од стране маркетиншке агенције *Hill & Knowlton*, плаћено од стране самог Емира од Кувајта.

- ПРАВИ ЦИЉ: Спречавање блиског истока да задобије независност од доминације САД-а и одржавање војне контроле Израела над регионом.

- ПОСЛЕДИЦЕ: Непребројан износ жртава током рата, праћено дугим ембаргом према Ираку, укључујући и лекове.

5. СОМАЛИЈА (1993):

- МЕДИЈСКА ЛАЖ: Господин Бернар Кушнер представио је себе као хероја хуманитарне кампање у Сомалији.

- ШТА СМО КАСНИЈЕ САЗНАЛИ: Четири америчке компаније су купиле четвртину подземља Сомалије богате нафтом.

- ПРАВИ ЦИЉ: Контролисање војно-стратешког региона.

- ПОСЛЕДИЦЕ: Неспособне да контролишу Сомалију, САД држе земљу у тоталном хаосу.

6. БОСНА (1992-1995):

- МЕДИЈСКА ЛАЖ: Америчка фирма *Рудер Финн* и Бернар Кушнер су осудили такозване „српске кампове за истребљивање“.

- ШТА СМО КАСНИЈЕ САЗНАЛИ: *Рудер Финн* и Кушнер су лагали. Ти кампови су били намењени ратним затвореницима спремним за размену. Босански председник Изетбеговић је то признао.

- ПРАВИ ЦИЉ: Уништење социјалистичке Југославије, њеног друштвеног система, потчињавање области под мултинационалну контролу, контролисање стратешке реке Дунав и балканских путева.

- ПОСЛЕДИЦЕ: Четири године страшног рата за све националности (Бошњаци, Срби и Хрвати). Изазвао га је Берлин, продужио Вашингтон.

7. ЈУГОСЛАВИЈА (1999):

- МЕДИЈСКА ЛАЖ: Српски геноцид над косовским Албанцима.

- ШТА СМО КАСНИЈЕ САЗНАЛИ: Потпуна измишљотина призната од стране Џејмија Шеа, званичног портпарола НАТО-а.

- ПРАВИ ЦИЉ: Наметање контроле НАТО-а над Балканом и трансформација НАТО у Светску полицијску службу. Успостављање америчке војне базе на Косову.

- ПОСЛЕДИЦЕ: 2000 жртава од НАТО бомбардовања. Етничко чишћење Косова од стране ОВК, прикривено од стране НАТО-а.

8. АВГАНИСТАН: (2001):

- МЕДИЈСКА ЛАЖ: Буш је хтео да се освети после 11. септембра и да ухвати Бин Ладена.

- ШТА СМО КАСНИЈЕ САЗНАЛИ: Не постоји доказ о постојању организације Ал Каида. У сваком случају, Талибани су предложили да изруче Бин Ладена.

- ПРАВИ ЦИЉ: Да се војно контролише овај стратешки азијски регион, изградња гасовода преко Авганистана ради контролисања енергетских залиха северне Азије.

- ПОСЛЕДИЦЕ: Дугорочна окупација, велико повећање производње и трговине опијумом.

9. ИРАК (2003):

- МЕДИЈСКА ЛАЖ: Садам има опасно оружје за масовно уништење, изјавио је Колин Пауел у ОУН-у, држећи епрувету у руци.

- ШТА СМО КАСНИЈЕ САЗНАЛИ: Бела кућа је својим службама наметнула да фалсификују (случај Либи) или да створе лажна документа.

- ПРАВИ ЦИЉ: Контрола над нафтним ресурсима и могућности уцене ривала: Европе, Јапана, Кине...

- ПОСЛЕДИЦЕ: Ирак у хаосу и грађанском рату, услови живота жена су назадовали до покорности и опскурантизма.

10. ВЕНЕЦУЕЛА – ЕКВАДОР (2008?):

- МЕДИЈСКА ЛАЖ: Хуго Чавез подржава тероризам, увози оружје, он је диктатор (коначни изговор још увек није изабран...).

- ШТА СМО ВЕЋ САЗНАЛИ: Многе медијске лажи су већ истакнуте: Чавез пуца на своје људе, Чавез је анти-семит, Чавез је милитариста... Игра се наставља...

- ПРАВИ ЦИЉ: Главне америчке компаније желе да одрже контролу над континенталном нафтом и другим ресурсима. Плаше се демократског и друштвеног ослобођења Латинске Америке.

- ПОСЛЕДИЦЕ: Вашингтон води светски рат против читавог јужног континента: пучеви, економске саботаже, уцене, успостављање америчких војних база поред природних богатстава...

ЗАКЉУЧАК:

У сваком случају, сваком рату претходи велика кампања медијских лажи. И наш списак још није завршен!

Заустављање ратова значи осуђивање тих медијских лажи што је пре могуће и на најтежи могући начин. Хвала вам што се прослеђивали овај чланак, и што га преводите на друге језике. У рату вести, ви сте права сила!

Мишел Колон

КАКО ДА НАПРАВИТЕ СОПСТВЕНУ ДРЖАВУ

Уради сам – упутства за делатност која је у великој моди на целој кугли Земаљској

Пошто је Косово једногласно прогласило независност и пошто мноштво ентитета који теже независности намерава да крене тим путем, можда сте и сами помислили да је крајње време да оснујете сопствену државу. Већ сте одабрали заставу, написали сте националну химну, чак сте одштампали и новчанице са сопственим ликом. Али, шта ће бити ваш следећи корак? Оснивање нове државе није баш онолико једноставно као што сте можда помислили.

Први потез: Проверите да ли испуњавате задате критеријуме. Колико год да сте можда у искушењу да своје парче животног простора прогласите сувереном државом, морате водити рачуна о томе да ипак постоји прецедентно међународно право које прецизира минималне стандарде који морају бити испуњени да би неки ентитет стварно био држава.

1. Морате имати дефинисану територију.
2. Морате имати стално становништво.
3. Морате имати власт, односно владу.
4. Ваша влада мора бити способна да успоставља односе са другим државама, односно да делатно комуницира са њима. (Овај критеријум је у извесном смислу контроверзан. Први пут је уведен као услов у Конвенцији из Монтевидеа из 1933. године; том конвенцијом је установљена вашингтонска "добросуседска" политика немешања у Латинској Америци, али сама та конвенција није општеприхваћена као чинилац међународног права. Она се данас третира као регионални међународноправни инструмент.)

Други потез: Прогласите независност

Честитамо; ступили сте у редове ентитета као што су Придњестровље, Сомалиланд и мноштво других који неће у неко догледно време учествовати на олимпијским играма. Наиме, то што сте задовољили одређене критеријуме и што сте се прогласили независнима не значи да ће вас неко озбиљно схватити. Чак је и Кнежевина Силанд – породична микронација смештена на напуштеној војној платформи од око 3.000 квадратних метара у Северном мору, у водама које је један британски суд 1968. прогласио међународнима – покушала да оствари претензије на суверенитет у складу с тим стандардима, али у томе није постигла неки нарочити успех.

Међутим, сада када је ваша држава већ успостављена, то има одређене добре стране, чак и ако вас нико не признаје. "Оног тренутка када се један ентитет успостави као де факто држава, он има користи од територијалног интегритета и извесна јемства свог суверенитета", каже Стивен Талмон, професор међународног права на Оксфордском универзитету и аутор рада Признање у међународном праву. "На пример, сада кад је Косово успостављено као држава, Србија га више не може слободно напасти, нити га може вратити под своје окриље. Оно ужива заштиту забране примене силе која је прописана Повељом Уједињених нација." Ова правила су утврђена за време хладног рата како би се заштитиле нове државе које један или други блок још нису признали.

Трећи потез: Побрините се за билатерална признања

Нема много смисла да имате сопствену државу ако друге земље не признају ваше постојање. Међународно признање је оно што једној

земљи даје легитимитет у међународној заједници и оно по чему се разноразни Нови Зеланди разликују од разноразних Нагорно Карабаха. Међутим, природно је да ће бити потребно да примените извесну дозу убеђивања земаља које су већ естаблиране. "Признање је врло компликована ствар зато што оно представља комбинацију међународног права и међународне политике", каже Талмон. "Има оних који сматрају да је признање чисто политички чин. У сваком случају, оно је ствар дискреционе одлуке постојећих земаља, што значи да не постоји право на признање."

Ово је посебно важило у време хладног рата када је међународни легитимитет Северног и Јужног Вијетнама, Северне и Јужне Кореје и Источне и Западне Немачке зависио од тога који сте табор питали да ли неку од тих држава признаје. Чак и данас постоји извесан број ентитета које неке државе признају, али их друге државе не признају. У ту категорију спадају Палестина, Тајван и Северни Кипар. Сједињене Америчке Државе немају званично прокламовану политику када је реч о томе шта је потребно за то да једна земља буде призната; барем тако каже Стејт департмент. Одлуку о признању неке државе доноси сам председник. Он на темељу америчких националних интереса одлучује да ли ће бити успостављени дипломатски односи са неком земљом. Међутим, ту не постоји никакав шаблонски приступ, па се зато, када тражите да вас неко призна, постарате да подробно објасните у ком ће смислу та ваша независност бити корисна и добра ствар за Америку. Раније је обично било довољно да докажете своју антикомунистичку репутацију. Данас су амерички стратешки приоритети нешто сложенији, мада, како то Косово показује, још увек може бити корисно ако нисте у најбољим односима са Русима.

Извештај о успеху УН на Косову и Метохији

Потез број четири: Учланите се у клуб

Откако су 1945. године основане Уједињене нације, чланство у њима представља златни стандард међународне легитимности. "Када вас приме у Уједињене нације то је одређени облик одобрења", каже Талмон. "Рецимо да је то нека врста жига (који сведочи) да сте од сада па надаље пуноправни члан међународне заједнице." Сасвим је једноставно поднети захтев за чланство у Уједињеним нацијама. Према правилима УН, све што вам је потребно јесте да напишете писмо генералном секретару у коме захтевате чланство. Та писма су сасвим кратка и једноставна по својој садржају. Згодно би било да баците поглед на успешно решен захтев за пријем Црне Горе, најновије чланице Уједињених нација

- Захтев можете послати на следећу адресу:
- Бан Ки-Мун
генерални секретар
Уједињених нација
Угао Прве авеније и 42. улице
Њујорк, NY 10017

Буктиња слободе

Е, сад долази на ред оно што није једноставно. Савет безбедности мора проследити ваш захтев Генералној скупштини, која опет мора двотрећинском већином изгласати да сте ви једна “мирољубива земља” која може да испуњава обавезе садржане у Повељи УН.

Вероватно нема никакве сврхе упуштати се у све то ако нисте претходно повукли трећи потез. Већ годинама један број непризнатих самопроглашених држава подноси Уједињеним нацијама захтеве за пријем; исто то чине и нека племена америчких Индијанаца. Међутим, без кредибилитета који се добија на основу билатералног признања, све те молбе обично само завршавају уредно заведене у архиви.

Највећа препрека за чланство у УН јесте блоковска политика великих сила.

Ни Северна ни Јужна Кореја нису постале чланице Уједињених нација све до 1991. године, због тога што су током хладног рата час један, час други блок непрестано стављали вето на одговарајуће одлуке. Чак ће и данас руски вето у Савету безбедности вероватно спречити Косово да у неко прилично догледно време добије место на Ист Риверу. Република Кина, илити Тајван, била је један од оснивача Уједињених нација и својевремено је имала “стално” место у Савету безбедности. Међутим, Тајван је избачен у корист Народне Републике Кине 1971. године, када је амерички председник Ричард Никсон одлучио да се спријатељи са Пекингом. Тајванска влада уредно од 1993. сваке године подноси захтев за пријем, али од тога нема никакве вајде. Уједињене нације се нису потрудиле чак ни да отворе коверат у коме се налазио најновији тајвански захтев за пријем.

Као што можете да видите, тачка у којој једна територија званично постаје држава у великој мери зависи од онога ко целу ту ствар посматра, односно тумачи. Међународно признање може да буде варљива ствар. Па има ли онда овде иједне добре вести? Има. Што дуже чекате, то су вам изгледи бољи. У међународном праву које се често темељи на успостављеним обичајима, што дуже задржавате свој фактички суверенитет, то је вероватније да ћете бити прихваћени. (Разуме се, под условом да нисте Тајван.)

Снага косовског захтева за независност од Србије умногоме се темељи на чињеници да је оно, у практичном смислу, независно већ скоро једну деценију. Нешто драстичнији пример представља Ред малтешких витезова који је стар око 900 година и има дипломатске односе са сто земаља као и статус посматрача у Уједињеним нацијама, иако се цела његова територија своди само на неколико зграда у Риму.

Све у свему, не дајте се обесхрабрити. Уопште није ни немогуће ни безизгледно да кренете у подухват који се зове стварање сопствене државе. За то ће вам бити потребно само много стрпљења и добрих пријатеља на правим местима.

**Џошуа Китинг, Foreign Policy,
приредила и превела Љиљана Недељковић**

ДОКТРИНАРНО КОСОВО И СТВАРНО КОСОВО

Даме и господо,

Задовољство ми је што могу да вас поздравим у Министарству за Косово и Метохију, да вам пожелим добродошлицу у овом историјском здању и да вам се захвалим на интересовању које показујете за наш рад.

Моји сарадници на данашњем састанку, ангажовани су на различитим пословима МзКМ у области међународних односа, као и односа са међународним мисијама на КиМ, у кабинету министра за КиМ господина Слободана Самарџића, у кабинету државног секретара, као и Сектору за везе са међународним мисијама на КиМ који водим као помоћник министра.

Љубомир Гљакић

1. Такође, дозволите ми да на самом почетку кажем како у Министарству за КиМ мислимо да ваш рад на извештајима *Косово и будућност безбедности на Балкану и Операције НАТО-а* за мајско заседање Парламентарне скупштине НАТО у Берлину, може допринети дубљем разумевању комплексне безбедносне и политичке ситуације каква је у овом делу света – следствено у светским пословима уопште – успостављена после 17. фебруара 2008. и сецесионистичког,

противправног и илегалног унилатералног акта о независности ПИС на КиМ.

2. Пред вама је мала колекција докумената за коју верујемо да вам може бити од помоћи у том важном послу – Коментар на извештај ГС УН о стању на КиМ који је као службени одговор Србије јуче био представљен на расправи о КиМ у СБ УН, кратки преглед чињеница о стању на КиМ, нарочито о положају српске и других етнички дискриминисаних заједница у тој покрајини за период од јуна 1999. до јануара 2008, као и неколико прелиминарних информација о српској историјској, културној и духовној баштини на КиМ и степену угрожености којом је та баштина подвргнута протеклих девет година. Да сада пређем и на саму ствар. Мислим да неколико напомена може бити од интереса за данашњи састанак.

3. Прво, нема никакве сумње да је после 17. фебруара 2008. питање статуса КиМ заиста постало светско питање. Међутим, имамо ли у виду да је питање статуса КиМ заправо питање статуса Србије, онда следи да је после 17. фебруара 2008. питање статуса Србије недвосмислено потврђено као светско питање. Актери светских послова широм света – локални, регионални и глобални, укључујући и нас који овде седимо – доведени су у ситуацију да јасно и сасвим недвосмислено одреде свој став према статусу Србије.

4. Друго, настојања да се проблем статуса Србије учини невидљивим употребом идеолошке доктрине о КиМ као *суи генерис* случају који, као такав, нема и не може имати никакав утицај ни на кога у свету, чак ни на саму Србију, нису дала очекивани резултат. На данашњи дан, илегалну унилатералну декларацију о независности ПИС у Приштини, као акт агресије којим се апсолутно противправно и насилно расправљава Србија као суверена држава чланица ОУН, признало је, вољно или под притиском, 36 земаља. Иако су међу тим земљама и такви утицајни актери светских послова као што су то САД – које су кроз политику своје две администрације, оне прошле и ове актуелне, главни носилац и ментор пројекта “независно Косово” – затим Уједињено Краљевство, Немачка и Француска, такође и Италија, ипак је јасно да претежан део човечанства, оних преко 150

земања чланица УН, није нашао за сходно да противправну сецесију од 17. фебруара 2008. призна као легитимну и легалну.

5. Уосталом, доктрина "Косовски случај је јединствен и неће утицати на друге ситуације у свету", доведена је ових дана у питање чак и у самом Вашингтону. Наиме, у четвртак 17. априла 2008, пред Комисијом САД за безбедност и сарадњу у Европи, о теми "Јерменија после избора", сведочио је и Метју Бриз, заменик помоћника за европске и евроазијске послове државне секретарке Кондолизе Рајс. Говорећи о кризи око Нагорно Карабаха, Бриз је, поред осталог, том приликом рекао да посредници, међу којима и он, настоје да се у Нагорно Карабаху постигне "компромис између легалног принципа територијалног интегритета држава и политичког принципа самоопредељења народа... који су садржани у Хелсиншком завршном акту." Затим је прецизирао: "У том светлу смо размишљали о Косову, али наши доносици коначне одлуке су, без обзира на то, одлучили да наставе са Косовом онако како су урадили, знајући да ће то да нам створи тешкоће у случају Нагорно Карабаха, а такође и у случајевима у Абхазији и Јужној Осетији, у Грузији." Закључио је: "Живот је постао компликованији због исхода на Косову..." Игра случаја учинила је да се ово стаље чињеница на симболичан начин види и у овој сали – наиме, круг у коме седимо и разговарамо није затворен.

6. Треће, текућа примена доктрине "Косовски случај је јединствен и неће утицати на друге ситуације у свету" заиста је закомпликовала живот. У првом реду с тог разлога што је проблем КиМ идеолошки изолован од стварног света, што је као такав идеолошки редифинисан у виртуелни сирогат стварности и, најзад, што је као виртуелни сурогат стварности потпуно "ослобођен" свих чињеница и измештен из простора логике и рационалног расуђивања модерног времена у простор средњовековне схоластичке казуистике где пука вера и слепо веровање играју пресудну улогу. Јер, само средњовековна схоластичка казуистика подржава доктрину да је "Косовски случај јединствен" и да "неће утицати на друге ситуације у свету", као што подржава и практичне последице примене ове доктрине на терену.

Да подсетим, истовремено функционисање УНМИК-а, НАТО-а, односно КФОР-а, тзв. међународног представника који заступа самопроглашену тзв. међународну управљачку групу, мисије ЕУЛЕКС која нема правно утемељење, илегално успостављених институција тзв. независног Косова, може се представити као кохерентна, легална и легитимна структура, само унутар средњовековне схоластичке казуистике, дакле само изван простора логике и рационалног расуђивања модерног времена. Зато је доктринарна интерпретација стања на КиМ у тако драматичном раскорак са стањем стварних чињеница живота.

7. Четврто, доктринарно Косово и стварно Косово јесу два радикално различита света – виртуелни свет јефтине обмане политичке пропаганде и идеолошког волунтаризма на једној страни и комплексни свет чињеница и њихових међусобних релација на другој. Бројне су последице успостављања ове спектакуларно драматичне дихотомije између доктринарног Косова и стварног Косова.

Да поменем ону последицу која се највише и најбоље види, а то је чињеница да су сви актери светских послова сада заробљени расправама о виртуелном Косову које се воде у нестварном

доктринарном простору средњовековне схоластичке казуистике. То је, међутим, пут који нигде не води.

Проблем о коме је реч може се, наиме, разрешити само кроз расправу о стварном Косову, што значи само унутар простора логике и рационалног расуђивања модерног времена где одлучујућу реч има сила аргумената, а не аргументи силе. Србија и ово министарство залажу се за такав приступ. Све што радимо усмерено је на рехабилитацију чињеница, логике, рационалног расуђивања и стварног решавања проблема стварног Косова. Ово је филозофска и практично политичка позиција Србије и овог министарства. Верујем да ће се проблем стварног Косова ускоро заиста доћи на дневни ред и да ће, неком следећом приликом, овај незавршени круг у коме данас седимо бити завршен и добити свој потпуни облик.

Хвала вам на пажњи и стрпљењу.

* Уводна реч Љубомира Кљакића, помоћника министра МзКиМ у Сектору за сарадњу са међународним мисијама на КиМ, приликом отварања састанка представника Министарства за КиМ са делегацијом Одбора за цивилну димензију безбедности и Пододбора за будуће безбедносне и одбрамбене капацитете Одбора за одбрану и безбедност Парламентарне скупштине НАТО у Министарству за КиМ, 22. априла 2008. До сусрета представника МзКиМ са делегацијом ПС НАТО дошло је на њихов захтев, током дводневне посете и у оквиру програма сусрета које је ова делегација имала са представницима Народне скупштине РС, са представницима ресорних министарстава Владе РС, као и представницима невладиног сектора. Делегација ПС НАТО боравила је у Београду у склопу припреме извештаја *Косово и будућност безбедности на Балкану* Одбора за цивилну димензију безбедности, као и извештаја *Операције НАТО-а* Пододбора за будуће безбедносне и одбрамбене капацитете Одбора за одбрану и безбедност. Оба извештаја биће разматрана на мајском заседању ПС НАТО, у Берлину. У делегацији ПС НАТО били су: Мајкл Клепхем (Michael Clapham), председник Одбора за цивилну димензију безбедности, УК; Виталино Канас (Vitalino Canas), генерални извештач Одбора за цивилну димензију безбедности, Португал; Павел Грас (Pawel Gras), потпредседник Под-одбора за будуће безбедносне и одбрамбене капацитете, Пољска; Сер Џон Стенли (Sir John Stanley), потпредседник Пододбора за будуће безбедносне и одбрамбене капацитете, УК; Свере Мирли (Sverre Myrli), извештач Пододбора за будуће безбедносне и одбрамбене капацитете, Норвешка; Черил Галант (Cheril Gallant), Канада (Конзервативна партија); Алвидас Садекас (Alvydas Sadeckas), Литванија (Нова унија социјалисти-либерали); Снјегуоле Зиуките (Snieguole Ziukaite), секретар делегације, Литванија; Марек Опиола (Marek Opiola), заменик шефа делегације, Пољска (Право и правда); Антони Машиеревич (Antoni Maciejewicz), Пољска (Право и правда); Хорхе Нето (Jorge Neto), Португал (Социлдемократска партија); Антон Андерлич (Anton Anderlic), Словенија (Либерална демократија Словеније); Хесус Куардадо (Jesus Cuardado), заменик шефа делегације, Шпанија (Социјалистичка странка); Али Риза Алабојун (Ali Riza Alabouyn), Турска (Странка правде и развоја); Курсат Атилган (Kursat Atilgan), Турска (Странка националног покрета); Јахиа Доган (Yahya Dogan), Турска (Странка правде и развоја); Ен Мекекин (Ann Mckechin), УК (Радничка партија); Артур Агабекјан (Artur Aghabekyan), шеф делегације, Јерменија (Јерменска револуционарна федерација); Рафи Хованисиан (Raffi Hovhanniszian), Јерменија (Наслеђе); Арам Ховханисијан (Aram Hovhannisyann), преводилац делегације, Јерменија; Кристијан Холм (Christian Holm), Шведска (Умерена странка); Дејвид Хобс (David Hobbs), генерални секретар Парламентарне скупштине НАТО; Руксандра Пона (Ruxandra Popa), директор Одбора за цивилну димензију безбедности; Алекс Тиерски (Alex Tiersky), директор Одбора за одбрану и безбедност. Током сусрета, Љубомир Кљакић је одговорио на више питања за која је делегација ПС НАТО показала интерес.

Олимпијски победници

У МАКЕДОНИЈИ ЋЕ ИЗБИТИ ОПШТИ БАЛКАНСКИ РАТ

Запад је противправним признавањем независности Косова, српске покрајине, покренуо механизам распада комплетног Балкана. Како се ближе избори у Македонији, који ће се одржати 1. јуна, све је очигледнији сценарио који су на време припремили албански лидери у Приштини. Све је извесније да ће ова земља ускоро остати не само без међународно признатог назива (Грчка се категорично противи термину «Република Македонија»), већ и без значајног дела своје територије.

Политички спектакл, који ће послужити као покриће за поделу Македоније, извешће две водеће партије македонских Албанаца – Демократска партија Албанаца (ДПА), која је у саставу владајуће коалиције, и опозициони Демократски савез за интеграцију (ДСИ) који граби ка власти. Војну подршку локалним албанским сепаратистима пружиће власти суседног Косова, као што је то био случај 2000. и 2001. године, када су севе-рни и западни крајеви у Македонији насељени Албанцима постали поприште оружане анти-владине побуне којом су руков-одили са Косова.

Актуелни лидери ДПА и ДСИ, Мендух Тачи и Али Ахмети били су у то време у војнополитичком руководству такозване «Национално ослободилачке армије» (НОА), која се борила под отворено великоалбанским паролама. Према подацима македонских специјалних служби, језро ове структуре чинили су борци «Ослободилачке војске Косова» (ОВК), док су се операције припремале у Приштини. Ни саме старешине НОА нису негирали своје везе са Косовом, не кривајући да територија српске покрајине, која се тада већ налазила под контролом УН и НАТО, за њих представља «обећани рај». Тако се ОВК одужила својим млађим македонским партнерима. Управо су се у албанским деловима Македоније 1998. и 1999. године налазиле базе и центри за снабдевање косовских побуњеника.

Данас Мендух Тачи и Али Ахмети журе да поделе новац од албанске наркомафије, и да заједно реше питање о руковођењу покретом за одвајање од Македоније готово једне њене трећине. Први пуцњи су већ одјекнули. У Тетову, граду насељеном Албанцима (центру албанске буне пре 7 година), 12. маја увече, из аутоматског оружја пуцано је на аутомобил лидера ДСИ, Алија Ахметија. Руководилац предизборне кампање ДСИ, Изет Межити, одмах је окривио Мендуха Тачија и македонске специјалне службе, које су наводно у договору са њим, за покушај да «уплаше гласаче да не гласају». Руководство ДСИ позвало је македонске Албанце да започну масовне демонстрације, као и друге протестне акције. Представник изборног штаба ДПА, Фержи Сељами, оценио је ове догађаје као позив Албанцима да «убијају једни друге», те је запретио уз вратном реакцијом.

Треба добро размислити фигуру Алија Ахметија. Његов «ратни пут» подсећа на биографије актуелних албанских лидера на Косову. Рођен је 1959. године у Македонском селу Зајас. Од 1981. до 1983. године, као студент у Приштини активно учествује у екстремистичким говорима тамошње омладине, а потом постаје један од руководилаца илегалног албанског «народног покрета» на Косову. Године 1986.

добија политички азил у Швајцарској, одакле координира разним илегалним албанским групама на територији најпре јединствене СФРЈ, а потом Србије и Македоније. Године 1988. изабран је за члана руководства Националног покрета Косова; након пет година поново је изабран на исту функцију, при чему је у своју надлежност добио и војни сектор. Године 1996. постаје један од оснивача ОВК, а 1998. дошло су албански екстремисти већ започели терористичка деловања, изабран је за члана главног штаба ОВК. Године 2001, када су његове косовске колеге из руководства ОВК дошле на власт на Косову, Ахмети се враћа из Швајцарске у Македонију и заузима место врховног команданта НОА. Исте године НОА је у Вашингтону проглашена за терористичку организацију, а сам Али Ахмети стављен је на амерички «црни списак» лица којима је забрањен улаз у САД због терористичког деловања. Он је у Швајцарској, као и у низу европских градова био проглашен за персону нон грата. То му свеједно није засметало да добије подршку од САД и ЕУ да постане један од активних учесника у решавању македонског конфликта.

У августу 2001. године, управо Али Ахмети потписује Охридски мировни споразум са властима Македоније, на основу којег су локални Албанци добили значајне привилегије, укључујући и право на сопствене полицијске одреде и судски систем. Након тога, Ахмети постаје руководилац свеалбанског Координационог савета који је радио на уједињењу свих

албанских политичких партија у Македонији са структурама НОА, која је формално расформирана под притиском ЕУ, али је успела да сачува своју организацију, па чак и војни арсенал.

Мендух Тачи, који је рођен 1965. године у Тетову и студирао у Приштини, нема тако богат политички досије. Међутим, он је рођак бившег команданта ОВК, садашњег премијера косовске владе, Хашима Тачија. У његовом поседу налази се велики број некретнина у Приштини, и један је од главних финансијера своје партије, те његове шансе да буде лидер албанских сепаратиста у Македонији нису ништа мање од Ахметијевих. Осим тога, управо је ДПА, нешто раније ове године, иницирала кризу у Влади, привремено напустивши владајућу коалицију у знак протеста због одбијања власти да призна независност Косова и одобри државне привилегије учесницима албанске побуне из 2000. и 2001. године. У Македонији су запазили да је Мендух Тачи пред свој демарш посетио амбасадора САД у Скопљу.

И сада се приближава главни догађај који наговештава формирање јединственог великоалбанског фронта на Косову и Македонији. У Приштини, је 17. маја, у биоскопској сали «Дома омладине» формиран «Покрет за уједињење» који има за циљ «уједињење свих албанских територија». На челу ове организације, која представља центар борбе за стварање «Велике Албаније» на Балкану, нашао се Авни Клинаку. Управо је он пре двадесетак година формирао «Национални покрет за ослобођење Косова», који је касније претворен у терористичку ОВК. Године 1986. за члана генералног савета овог покрета био је изабран управо Али Ахмети, а његов специјални задатак био је учвршћивање веза Косова са Европом и обезбеђивање међународне политичке, финансијске и војне подршке за албанске сепаратисте.

Сада су Авни Клинаку, Али Ахмети, Мендух Тачи и њихови албански сарадници са вишегодишњим стажом, дошли до закључка како је већ наступио повољан моменат за понављање косовског сценарија на

читавом Балкану. Узимајући у обзир то да у двомилионској Македонији Албанци чине четвртину (према званичним подацима) или половину становништва (према проценама самих Албанаца и многих међународних посматрача) становништва, нови конфликт може да натопи крвљу не само бившу југословенску републику, већ и читав Балкан. Да ли су на то спремни САД, НАТО и ЕУ, који су са тако великом радошћу даровали Косову независност и решили да самим тим затворе последњу страницу балканске драме?

П. А. Искендеров је старији научни сарадник Института за славистику Руске академије наука

(19.05.2008 Фонд за стратешку културу)

<http://www.fondsk.ru/article.php?id=1392>

КОСОВО НА ПУТУ КА УЈЕДИЊЕЊУ СА ЕТНИЧКОМ АЛБАНИЈОМ

Сведоци смо да је 17. фебруара 2008. Косово међународно признато као независна држава. Међутим, по доктринарном и практичном значењу међународног права, Повеље Уједињених Нација и Хелсиншког документа (Члан VIII), признавање условљене независности под администрацијом EULEX Европске уније (ЕУ) је правно дискутабилно, јер се независно Косово по други пут ставља под страни европско-међународни протекторат, узимајући за основу Резолуцију 1244 СБ УН (по којој је УНМИК управљао Косовом од 10. јуна 1999., и заједно са EULEX-ом ће наставити своју неуспелу мисију на Косову до јула 2008), као и план Мартија Ахтисарија за Косово, иако су та два „историјска документа“ и ова нова европско-међународна правна процедура у сукобу са правом на самоопредељење.

Међутим, будући да се „политичка елита“ Косова током прошле деценије (10. јун 1999. – 17. фебруар 2008.) толико ангажовала, то јест није дала конкретне резултате осим „условљене независности“ под надзором привременог протектората ЕУ, албански народ је ипак имао разумевања према „политичкој елити“ (која се практично није ни минимално ангажовала да Косово добије потпуну независност и право на самоопредељење, ван концептна и политичке праксе европско-међународног надзора) коју је, иако није заслужила такву „амнестију“, у одлучном тренутку, једногласно подржао својим ДА, усвајајући актуелни политички статус Косова.

Овај нови народни и међународни политичко-правни статус, сада раздваја Косово од осталих територија Етничке Албаније, које имају исти нерешен статус под колонијалним суверенитетом Србије, Црне Горе, БЈРМ и Грчке.

Ако имамо у виду досадашњу скривену и трагичну ретроспективу статуса и половичног колонизованог стања Етничке Албаније (1878-2008), случај Косова (иако радује све Албанце заједно са њиховом „политичком елитом“) ипак нам сигнализира да постоји и опасност да ће Албанци ван независног Косова остати под српско-црногорским, грчким и словенско-македонским колонијализмом и империјализмом. Косово је добило условљену међународну независност, али се са разлогом и скепсом поставља питање: Шта ће се догодити са Албанцима у Црној Гори, Прешеву, Бујановцу, Медвеђи, Илириди и Чамерији? Када ће они добити независност и слободу? – То је основно и забрињавајуће питање за све нас, и за Косово и за Албанију као независне државе, и без кашњења треба реално и рационално да дамо одговор, јер заслужујемо коначно решење албанског питања на Балкану, а то заједничка држава, која је позната по имену Етничка Албанија (никако „Велика Албанија“, јер је то измишљотина свеобухватног појма Етничке Албаније).

Разумљива је чињеница да Албанци сачињавају већину (више од 90%) на Косову, док је у Црној Гори, Србији, БЈРМ, и Грчкој (као политичка последица етничког чишћења Албанаца од стране

владајућег српско-црногорског, словенско-македонског и грчког режима) њихов број мањи, али то не значи да они немају право да траже и да се боре за отцепљење од српско-црногорског, словенско-македонског и грчког колонијализма. Они имају потпуно историјско и међународно правно право да траже решење њиховог колонијалног статуса, решење које ће озакоњити њихово право на самоопредељење, јер су они законски титулари своје земље под Црном Гором, Србијом, БЈРМ, и Грчком.

Ако Република Албанија заједно са новом Републиком Косово и међународном заједницом не истуни то њихово легитимно право, да на законски и миран начин Албанци из ових словенских колонијалних суседних држава реше свој колонијални проблем, онда имају потпуно историјско, морално, законско и демократско право да траже друге облике за излазак из колонијалних српско-црногорских, словенско-македонских и грчких канџи.

Ако међународна заједница и наведене колонијалне државе не узму у обзир остварење историјског и легитимног права Албанаца са њихове територије, онда, Албанци имају право да затраже придруживање Етничкој Албанији. Супротно, и даље ће бити део колонијалне Србије, Црне Горе, БЈРМ и Грчке.

Овим древним, заједничким питањем албанске нације бавио сам се у првој књизи.

Садржај ове књиге је писан на објективан начин, заснивајући се на историјско-политичким и међународно-правним аргументима, којима је аутор успео да демистификује историографију и великосрпску фалсификаторску политику, коју су створиле Српска православна црква и српске владе: краљевске, социјалистичке, комунистичке, националсоцијалистичке, фашистичке, геноцидалне и „демократске“ (1912-2008).

Такође, на објективан и стручан начин излазе на видело некадашњи и садашњи циљеви „модификоване стратегије“ европско-међународне дипломатије у односу на неоправдано порицање одвајања и колонизације Албанаца и Етничке Албаније на Балкану.

На критички и објективан начин смо описали напредак албанске политике и дипломатије, која претходних 18 година није била у стању да докаже пред светом да су Косово, и остали делове Етничке Албаније, и даље нерешени колонијални проблеми, што је и научно доказала Албанска академија наука („Платформа за решавање албанског националног питања“, 1998), као и „Фронт за национално уједињење Албанаца“ са својом платформом о албанском националном уједињењу.

На аргументован начин смо приказали како су званична албанска политика и европско-међународни политички и дипломатски центри пронашли заједнички језик за апсурдно, неисторијско и незаконито порицање захтева за уједињење Албанаца у Етничку Албанију, а та политика и дипломатија данашњих албанских лидера је у очигледној супротности не само са поменутом платформом Албанске академије наука и платформом ФНУА-а, већ и са Уставом Републике Албаније (од 28. новембра 1998.) где у преамбули пише: „са вековном аспирацијом албанског народа за националним уједињењем и идентитетом“.

Не узимајући у обзир комплементарне интересе осамнаестогодишњег периода транзиције албанске и међународне дипломатије, аутор је ставио до знања да је право на независност и уједињење албанског народа у њихову националну државу која се историјски назива Етничка Албанија, морално и законски оправдано по међународном праву и Повељи Уједињених Нација (види: Декларацију о признавању независности колонијалних држава и народа, потврђену Резолуцијом 1514, 14.12.1960 на Генералној скупштини ОУН-а, као и Резолуцијом 2105, (XX) 20.12.1965 на Генералној скупштини ОУН-а, где на децидан начин пише да колонијализму одмах мора доћи крај јер је то међународни злочин, без обзира на жеље и воље колонизаторских држава, јер само право на самоопредељење представља потпуно независност).

Не узимајући у обзир све досадашње обмане и спекулације албанске политике и дипломатије, и комбинаторику „бескрајних дипломатских игара“ геноцидалне Србије и других европско-међународних актера укључених у „решавање“ косовског проблема, аутор је (током прошле две деценије 1990-2008) кроз текстове на тему „самоопредељења“ Косова најављивао да су учињене све политичке и дипломатске „припреме“ на националном, регионалном и европско-међународном нивоу, да се Косову призна некакав статус „условљене независности“, који у ствари значи НЕМА ПОТПУНЕ НЕЗАВИСНОСТИ ЗА КОСОВО (!), то јест - Нема потпуног самоопредељења за Косово. Све те планове осмишљене од стране албанске и европско-међународне дипломатије, аутор је у одговарајуће време одбацио као неприхватљиве и морално, политички и правно штетне по опште интересе Косова.

Порука овог дела је у функцији тврдње и одбране истине о антиколонијалном ослобађању и о потпуној независности Косова, као и о ослобађању и независности свих других етничко албанских земаља на Балкану.

Целокупност овог дела је потврђена текстовима штампаним за Косово већ 18 година (1990-2008), то јест пре 17. фебруара 2008. када је Косово међународно признато као независна држава (под европско-међународним надзором УНМИК-EULEX-КФОР-а) од стране Америке, већине држава чланица Европске уније (ЕУ), као и од стране неколико других држава међународне заједнице.

Са свим доктринарним и практичним ограничењима признавања надгледане независности Косова, албански народ по читавој Етничкој Албанији и у дијаспори ју је славио као праву независност иако албанском народу на Косову није признато историјско право, законско и легитимно, да се на демократски начин изјасни на референдуму за независност и самоопредељење Косова. Са свим овим неоправданим политичко-дипломатским и међународно правним грешкама албанске унутрашње политике и њених међународних савезника, албански народ Косова и свих простора Етничке Албаније рекао је ДА за условљену независност Косова. Независно од свих њених мана народ ју је прихватио! СРЕЋНО!

Иако им није дато право да се на демократски начин изјасне на РЕФЕРЕНДУМУ, народ је изговорио своју последњу реч ДА, али сада реч има и права и објективна албанска наука (историјска, политичка, правна и дипломатска), да на аргументован начин (независно од околности или услова које диктира време) каже истину о признатој независности албанског Косова.

(Из увода друге књиге „УЈЕДИЊЕЊЕ ЕТНИЧКЕ АЛБАНИЈЕ У АЛБАНСКОЈ И МЕЂУНАРОДНОЈ ДИПЛОМАТИЈИ“)

Мехди Хусени

АМЕРИКА – ОДРАСТАЊЕ ВЕЛИКОГ БРАТА

Од почетка деведесетих једна од занимљивих информација које смо добијали са друге стране Атлантика била је да „амерички народ није непријатељ Србије“ и да „америчка влада није непријатељ Србије“. Обе изјаве представљене су као нешто што је исто, а није. Амерички народ сасвим сигурно није непријатељ Србије. Америчка влада сасвим сигурно јесте. Од оне која је издејствовала увођење санкција, до ове која је признала нелегалну независност Космета, све су биле и јесу непријатељ Србије и грађана Србије. Не може се баш тврдити да је бомбардовање српских градова из 1944. био „пријатељски акт“, а и за бомбардовање из 1999. још увек чекамо извињење. Иако су се декларативно позивали и залагали за пријатељство, у последњој изјави сличне врсте званично је признато да тог пријатељства тренутно нема, када је државни подсекретар Николас Бернс изјавио да „САД желе да буду пријатељ Србије“.

Америчка влада одавно већ није пријатељ ни Америке, као нити једне друге државе која иоле поштује своје грађане. Ако би постојао датум

за који би и највећим заговорницима веровања у постојање демократичности америчке владе могло да постане јасно да она то није, тај датум би био 19. април 1993. године. Тог дана су федералне власти извршиле напад на малу религиозну заједницу, основану још тридесетих година прошлог века, у близини градића Вако у држави Тексас. Због сумње у полигамију и непријављено држање аутоматског оружја, односно неплаћање пореза од две стотине долара по оружју, на објекте заједнице послато је осамдесет војних и полицијских возила. Након напада тенковима поинуло је 76 људи, укључујући 21 дете и две трудне жене. У бројним истраживањима спроведеним након овог инцидента, и поред много сумњивих околности, није закључено ништа. Вокер тада није постојао ни у најави.

Том нападу претходило је барем још један. Мала америчка породица одлучила је да сагради кућу у шуми, ван цивилизације, на месту званом Руби Риц. Веровали су да је на снази нови светски поредак и да Америком владају Илуминати. Отац и мајка одлучили су да своју малолетну децу не шаљу у школу, него да их подучавају код куће, што је потпуно у складу са америчким законима. У поседу су имали и барем једну пушку, јер су веровали да су под сталном присмотром агената владе. За ово последње су сигурно били у праву, јер јесу били под присмотром. Иако је слобода мишљења гарантована Уставом Америке, иако је потпуно легално децу школовати код куће, федералне власти су у шуму послале наоружан тим људи због сумње да је Ренди Вивер носио пушку скраћене цеви, за коју није платио порез од две стотине долара. На почетку акције агенти ФБИ су из снајперске пушке из очигледне намере убили Виверову жену док је у наручју држала бебу и пуцали у леђа и убили његовог 14-годишњег сина. Током акције су рањени Вивер и његов пријатељ и убијен један федерални маршал. Ни у једном од ова два случаја није постојала никаква намера људи да прогласе независност, нити су својим актима угрожавали животе представника државе ни других грађана, па је држава ипак реаговала брутално.

Данашња Америка је само тужан наставак ових догађаја. То није она Америка у којој је Хенри Дејвид Торо могао да оде на језеро Валден да би тамо живео усамљеничким животом и написао истоимено дело, које је и садашњој генерацији Американаца још увек значајно барем колико и, рецимо, *Ловац у житу* и *Моби Дик*. Да је Торо данас жив, брзо би га окружили федерални полицајци, који би вероватно пуцали у њега док би испред колибе у руци држао рукопис недовршеног *Валдена*.

Шта се то десило са Америком Бенџамина Френклина, Томаса Џеферсона, Џорџа Вашингтона и осталих оснивача Нације? Сигурно да је много фактора утицало на то да Америка заборави основне идеје на којима је основана, али догађај који је сигурно најпресудније утицао на то да кормило државе преузму људи непознати широј јавности био је оснивање институције Федералних резерви, која се наводи као основни извор прихода тој групи људи.

Самом оснивању претходила су два догађаја. Велика финансијска паника из 1907. (позната и као „Банкарска паника“) састојала се од два велика краха берзе, за која још увек постоји оправдана сумња да су намерно изазвана. Заговорници теорије завере и данас тврде, као што су неки тако мислили почетком века, да је главни кривац и изазивач „Панике“ чувени банкар Ј. П. Морган, који је у званичној историји ипак остао познат само као човек који је те године зауставио кризу и спасао Берзу.

Следећи догађај је такође везан за њега. Ј. П. Морган је 1910. позвао неколико највећих банкара на састанак на свом имању на острву Џекил. На једном од најтајнијих сусрета у историји, који је одмах након тога ипак обелодањен и чији су детаљи данас свима познати, направљен је договор о начину формирања институције која би у будућности спречила понављање такве кризе. Резултат договора је Закон о Федералним резервама, који је усвојен у контроверзним околностима и на брзину 23. децембра 1913. године, дан након што је

то усвајање претходно одложено због празника. Већ наредног дана чуло се много гласова стручњака који су осудили доношење таквог закона и прорекли оно што ће се десити, а и сам председник Вилсон, потписник акта, свега три године након усвајања рекао је: „Наш систем је концентрисан у рукама неколико људи. Постали смо једна од најлошије вођених, једна од највише контролисаних влада у свету – нисмо више влада слободне мисли, влада подложна суду и гласу већине, него влада под мишљењем и притиском мале групе доминантних људи.“

Била је нека колатерална штета

Овим законом установљено је постојање Централне банке која је заправо банкарски картел највећих банки, које су се удружиле ради заштите својих интереса. Иако реч „федерална“ у називу указује на то да су резерве у поседу државе, деонице овог картела су заправо једноставна и лако објашњива. То је институција којој је законом дат монопол над штампањем пара. Систем функционише тако што се представници Америке обраћају овим приватним и јавности непознатим банкарима са захтевом за исплату новца. Федерална банка онда одштампа банкноте, које од 1933. немају подршку у злату, и такве новчанице позајми влади САД. Реч „позајмица“ овде се користи само зато што исправна реч не постоји ни у једном језику (барем колико је мени познато). Ради се заправо о томе да група људи има моћ да на листићима одштампа нешто што, у току штампања, има исту вредност као монета из „Монопола“, дакле никакву. По изласку из штампарије, такав шарени папир проглашава се за новац који се онда позајмљује држави и за њега се – а ту је парадокс „позајмице“ – још и тражи камата. Када дође време за наплату камате, држава наравно нема новац да исплати ту камату, па је присиљена на нову „позајмицу“. Федералне резерве онда штампају нове банкноте које ће поново позајмити држави уз камату. Све ово је довело до пораста националног дуга на девет и по милиона долара

(девет и дванаест цифара), који и даље деценијама непрекидно расте, а то значи да је сваки становник Америке у овом тренутку (април 2008) дужан више од 31 хиљаду долара.

Постојање Федералних резерви одговара и конгресменима. Сваки пут кад Конгресу затреба новац, уместо да прибегну непопуларним подизањима пореза који могу да их коштају мандата, конгресмени затраже штампање новог новца. Добије се подједнако лоша ствар, ако не и лошија, али је овакво поступање невидљиво за јавност и гласаче, па према томе и мање ризично за популарност политичара. Исте године када је донесен Закон о Федералним резервама, усвојен је и Закон о савезном порезу на приход. Исти људи који су наметнули оснивање такве Централне банке предвидели су да ће непрекидно штампање новца довести до неконтролисане инфлације. Због очувања моћи контролисања новца у оптицају, измишљен је порез на приход, за који многобројни критичари тврде да нема основу у Уставу. Овај порез узима у просеку нешто више од тридесет одсто зараде сваког Американца. Тај порез заокружује читав пут новца – прво Конгрес утврди да средства недостају, затим од приватника наложи штампање нових новчаница, новац се пусти у оптицај уз камату, средства се потроше, а грађанима се од плате одбије „вишак новца“ за исплату камата којих не би ни било да не постоје Федералне резерве. И све би било у реду да национални дуг и даље не расте.

У години која је следила након усвајања ова два закона почео је Први светски рат. Имајући у виду да је рат одлично средство за зртање пара и разна мешетарења (што смо, нажалост, и сами искусили у протеклој деценији), може се основано претпоставити да су богати власници Федералних резерви имали интереса у организовању уласка Америке у рат. Држава у рату не пита за цену производње оружја, и свакако не оклева да тражи штампање велике количине новца. Председник Америке Вудро Вилсон је – иако се декларативно залагао за неутралност – скоро прећутно подржавао британску поморску блокаду Немачке, супротну поморском и ратном праву. Поред тога, Америка је продавала оружје савезницима и зајмовима подржавала Британију. Председник Вилсон је уочи „подморничког рата“ истицао да су Американци који путују британским бродовима под заштитом америчке владе, и да немачке подморнице не смеју да потапају британске трговачке бродове, иако су ти трговачки бродови носили наоружање и имали наређење да пуцају на сваку подморницу коју виде. Након таквих поступака, било је тешко не очекивати да Немачка одустане од потапања бродова. Резултат тога је потапање неколико америчких бродова, а пре свега „Лузитаније“, у којем је страдало 1.198 лица. Пре него што је „Лузитанија“ испловила, немачка амбасада објавила је оглас у *Њујорк тајмс*, у којем је обавестила да путници који се укрцају на тај брод то раде на сопствени ризик. Сједињене Државе су тако ушле у рат и поред противљења појединих сенатора који су тврдили да су државу у рат гурали банкарски и фабриканти оружја. Америка је у рату потрошила 32 милијарде долара, а њих су обезбедиле Федералне резерве.

У Другом светском рату Америка се начелно држала неутралности, али је ипак зајмовима помагала Британце и организовала конвоје помоћи. Јула 1941. године САД су окупирале Исланд и до те територије слали своје ратне разараоче. У новембру је Конгрес одобрио наоружавање трговачких бродова и њихово упућивање у ратне зоне. Америчка влада је истовремено давала зајмове Кини, забранила извоз гвожђа и нафте Јапану и истовремено замрзнула јапанску ефективну имовину у САД. То Јапану сигурно нису изгледали као потези државе која жели да стоји по страни од сукоба. Британски агент Душко Попов (шифра „Трицикл“) обавестио је 10. августа 1941. године ФБИ да ће Перл Харбур бити нападнут. Октобра исте године совјетски шпијун у Токију Ричард Зорге обавестио је о томе Кремљ, који је исту информацију проследио Вашингтону. Немачки амбасадор у Америци Томсен 13. новембра је такође рекао да ће Перл Харбур бити нападнут. Након рата, директор ЦИА изјавио је да је Америка

средином новембра била упозорена да је јапанска флота испловила источно од Токија, и да ће Перл Харбур бити нападнут. Амерички ратни секретар Хенри Стимсон је 25. новембра у свој дневник уписао: „Председник је рекао да ћемо вероватно бити нападнути већ до следећег понедељка.“ Аустралија и Холандија су 2. децембра послале информацију о нападу. То је списак само најважнијих информација и најважна која је Вашингтон добио и игнорисао. У Перл Харбур је 7. децембра погинуло 2.403, а рањено 1.178 људи. Рат је Америку коштао 5 милиона долара (половину садашњег националног дуга), односно толико банкнота су одштампале Федералне резерве и за толико новца задужиле америчке грађане. И рат у Вијетнаму почео је контроверзним догађајем познатим као „Инцидент у заливу Тонкин“, када су августа 1964. у два наврата нападнута два америчка разарача. До тог тренутка Америка је већ десет година имала своје „саветнике“ који су обучаваали војску Јужног Вијетнама. Бројне недоумице и сумње које су пратиле поменути инцидент трајале су до 2005. године, када је НСА,

Америчка правда

Национална безбедносна агенција, признала да никакав инцидент није постојао, да није било никаквог напада Вијетнамаца, и да је читав догађај изрежиран. У Вијетнаму је погинуло 58 хиљада Американаца, а рањено 300 хиљада. За рат је одштампано 140 милијарди долара. Припреме за први рат у Ираку Америка је почела одмах након инвазије на Кувајт. Инвазији је претходило чувени пријем америчког амбасадора Април Глеспај, која је 25. јула 1990. године затражила састанак и информације о разлозима војних припрема и гомилања трупа на кувајтској граници. На састанку је изјавила како САД „у духу пријатељства, а не сукоба немају мишљење“ о неспоразуму са Кувајтом и „сукобу између Арапа“, остављајући тако Садама да верује да се Америка неће мешати. Свега неколико месеци касније, САД су искористиле прилику да први пут организују и мобилишу међународну заједницу да би извршиле инвазију на „непослушну државу“. Другом рату у Ираку претходиле су године медијске кампање о ирачком „оружју за масовно уништење“, за чије постојање још увек нису пронађени докази.

Рат у Авганистану почео је нападима 11. септембра. Уз све дужно поштовање према хиљадама невиних жртава, свако ко је макар мало информисан о дешавањима тог дана мора имати барем снажну сумњу у веродостојност званичних података. Додатну сумњу подстиче и то што не постоји само један напад за који би се могло посумњати да је режиран, него за сва четири напада на три места

постоје многа питања на која не постоје одговори. Посредан доказ пружио је Ерон Русо, филмски продуцент, почетком прошле године. Доказ можда није егзактан, јер се уверљивост заснива само на веровању у речи овог ствараоца који је преминуо нешто након тога, али је свакако сликовит. По њему, Николас Рокфелер, представник велике банкарске породице и његов некадашњи пријатељ, годину дана пре 11. септембра рекао му је: „Ероне, десиће се један догађај. И видећеш како ћемо на рачун тог догађаја ући у Авганистан ради контроле нафтовода из Каспијског мора, а после тога у Ирак да узмемо нафту и успоставимо базу на Блиском истоку, а онда ћемо ући у Венецуелу и елиминисати оног Чавеза. И видећеш како као тражимо по пећинама неке типове које тамо никада нећемо наћи.“ Ерон је о томе рекао: „Говорио је о томе како се тај рат против тероризма никада не може добити јер је то вечни рат, у току којег можеш стално да газиш људске слободе.“ Питао сам га: „Како ћете да уверите народ да је рат стваран?“ Одговорио је: „Уз помоћ медија. Медији могу да увере народ да је рат стваран. Битно је само да се стално говори о томе, непрестано се понавља и понавља и понавља и људи коначно почну да верују.“

Бомбардовање Југославије започето је због инцидента у селу Рачак, јануара 1999. године, који је шеф верификаторске мисије Вилијам Вокер означио као напад у којем је погинуло 45 цивила, без обзира на извештаје српских, руских и финских патолога.

Због основаних сумњи да Америком већ скоро пун век влада група непознатих међународних банкара, наравно да Америка не може да буде пријатељ Србије. С тим што таква Америка није пријатељ ниједне државе на свету, па ни саме Америке. Могло би се рећи да се грађани Сједињених Држава налазе на самом извору лажи, на месту на којем се тешко види глобална превара. А то су само обични људи, са обичним жељама и осећањима, које је баш због тих осећања лако преварити. Они који не одреагују на медијске лажи које су у САД доведене до савршенства, по дефиницији су они који немају осећаја којим би одреаговали. Због тога, уколико прихватимо причу о постојању две Србије, пре тога бисмо морали да прихватимо и причу о постојању две Америке, две Британије, две Немачке... С тим што се у таквим државама не би користило пехоративни термин некаких „народњачких коалиција“, него коалиције народа тих држава. Остатак грађана у различитим државама заједнички би припадао истој међународној групи заговорника „интернационализације“ и њих би чинили или људи који имају директне користи од глобализације, или они који нису свесни шта се дешава, или они које једноставно није брига. А читав тај осећај колективизма различит је само у нијансама од борбе за комунистичку Интернационалу или свет под управом једног Рајха. Заговорници глобализације због тога јесу у праву у једноме – нације више нису битне. Није битно ни какве је ко боје коже, ни којег је порекла и имовинског стања. Становништво света данас се дели на оне који верују у то да светом управља шачица болесних људи оболелих од маније за новцем, и на оне који су свесне или несвесне слуге те групице људи.

Америка је данас огледно место таквог Новог Света. У данашњој Америци полицијима је дозвољено да грађанима претресају стан без налога и присуства власника, да прислушкују телефонске разговоре и сву другу комуникацију (укључујући и мејлове), да приводе и саслушавају без присуства адвоката, без подизања оптужнице и без „читања права“... На улицама данашње Америке, под плаштом озлоглашеног Патриотског акта, могу се повремено видети полицијаци са аутоматским оружјем у рукама. Крајем прошле године на Универзитет у Флориди послата је полиција да би „обезбеђивала“ говор Џона Керија, председничког кандидата на прошлим изборима. Један студент је, држећи само књигу у руци, помислио да сме да постави питања која нису „на списку“, везана за исправност резултата последњих председничких избора. Одведен је у страну, десетак полицијаца га је окружило, бацило на земљу и на њему употребило електрични пиштољ док је он вриштао од болова.

Слична сцена била је и током говора, у то време гувернера, Џорџа Буша Млађег, када је режисер Алекс Џонс ухапшен усред постављања питања о томе због чега се не укину Федералне резерве и Савет за спољне послове. И за време говора Доналда Рамсфелда, државног секретара Фордове и Бушове администрације, постављена су незгодна питања о лажима о ирачком оружју, и само су Рамсфелдово поштење и јасан захтев спречили обезбеђење скупа да и тог посетиоца не одведу.

По плану вежбе „Rex 84“ („Readiness Exercise 1984.“) широм Америке почело је оснивање великих кампова, а обелодањивање истине о томе почело је 1987. током истраге о наоружавању Ирана. Данас се тврди да на територији те државе постоји, зависно од извора, од 600 до 800 великих кампова непознате намене, за које су власти у почетку тврдиле да служе као превентива за прихват великог броја имиграната из Мексика. Сви кампови су повезани железничком трасом, имају хелиодром, осматрачницу и ограђени су жицом. Највећи број је празан, али су сви потпуно функционални и под сталном стражом. Највећи се налази на Аљасци и за њега се тврди да може да прими чак два милиона људи. Бројне фотографије и видео-записи ових објеката који су под контролом ФЕМА (Federal Emergency Management Agency) показују њихову велику сличност са фотографијама логора нацистичке Немачке.

Свет све више постаје Орвелов свет, само је то тешко уочљиво јер смо усред синдрома „куване жабе“ по којем жаба која се постепено кува у води не препознаје шта се дешава и где се налази. Други разлог због којег то не видимо је тај што овакав орвеловски свет није најављен. Камере на улицама наизглед не снимају да би нас Велики брат шпијунирао, него да би бринуо о нама и пратио да ли нам неко жели зло. Историја се не брише и не мења тако што се уништавају старе, а штампају нове књиге и новине, него тако што се дозвољава свакоме да је пише, чиме долази до инфлације информација, које онда постају обезвређене. Орвеловски свет је за већину нас свих ових година представљао нешто што је производ тоталитаризма, нешто што се не дешава у демократији, свет за који су нам асоцијације пожутеле корице старе књиге и црно-бели филм. Зато је тако тешко поверовати да је ова стварност у пуном колору, реалност за коју верујемо да је далеко од тоталитарног друштва, заправо исто оно о чему је Орвел писао. Само у боји. Да се разлике слабије приметне.

ПОСЛЕДИЦЕ НЕДЕФИНИСАНОГ ОДНОСА EULEX-а И УНМИК-а НА КОСМЕТУ

(Изјава дата за Међународни радио Србија)

Одлагање почетка рада мисије EULEX на Космету, један број аналитичара види као куповину времена до постизања договора у међународној заједници око будућег аранжмана европске и мисије УН у јужној српској покрајини. Међутим, уколико договор убрзо не буде постигнут, после 15. јуна, за када је најављено проглашење Устава самопрокламоване државе Косово, на Космету фактички може настати вишевлашће са несавладивим последицама, упозорава, у интервјуу Међународном радију Србија, политички аналитичар Саша Гајић. Са њим је разговарала Ивана Субашић.

»С једне стране, косметски Устав ће самопрокламовати неке надлежности косметских институција, које дефинишу Космет као независну државу, што ће албански лидери покушати да реализују у пракси, каже Гајић. С друге стране, према речима нашег саговорника, на снази је још увек Резолуција 1244 УН, а у Савету безбедности постоји јасан став да она не може бити мењана без претходног договора. На крају, ту је и мисија EULEX која без нове резолуције УН не може бити функционална на целој територији Космета, посебно на северу, где локалну власт држе Срби. У том контексту, подвлачи

Гајић, одлагање EULEX јесте покушај да се дође до договора око правног оквира који ће дефинисати будући однос УНМИК-а и EULEX -а. Међутим, наставља он, уколико до тога не дође, на Космету, после 15. јуна, може настати вишевлашће у коме се неће знати ко је за шта надлежан и одговоран.

Кад је реч о иницијативи Москве да и УНМИК и EULEX буду у надлежности УН, Гајић каже да је то ствар договора у међународној заједници и међусобних интереса великих сила, пре свега Русије и ЕУ, које не крију да желе чвршће партнерске односе. Он је уверен да ће Москва покушати да искористи ситуацију како би утицала на постизање решења прехватљивог и за Београд, али и за чланице СБ које се противе нелегалном доласку EULEX -а. Гајић подсећа да се унутар ЕУ све више схвата да је покушај распоредивања мисије EULEX, без међународноправног оквира, створио велики проблем, пре свега, политичке природе. Поједини званичници ЕУ, али и држава које учествују у припреми и распоређивању мисије EULEX-а, сада инсистирају на проналажењу неког компромисног решења, а чују се и предлози да цео процес буде одложен до јесени. Међутим, истиче наш саговорник, најаве шефа европске мисије на Космету Питера Фејта, наведене у писму косметском премијеру Хашиму Тачију, да ће већ 15. јуна у име европске мисије предузети веома експедитивне кораке у циљу функционисања косметских институција, не утицају оптимизам. Управо те најаве, подвлачи Гајић, наговештавају да се ствара вишевлашће и да ће се наредних месеци конфузија у односима између мисије ЕУ и УНМИК-а само повећавати.

На питање колико ће у том случају EULEX бити оперативан и на северу Космета, где је претежно српско становништво, наш саговорник каже да су челни људи те мисије свесни српског става да неће сарађивати са особљем мисије ЕУ, уколико њихов мандат не буде одређен новом Резолуцијом СБ. С друге стране, истиче Гајић, после 15. јуна можемо очекивати и дозу неповерења косметских Албанца према присуству УНМИК-а. Очигледно да би недефинисани однос између УНМИК-а и EULEX-а обе мисије довео у незгодну ситуацију.

Пролонгирање договора о будућем правном оквиру међународне мисије више води поделама и продубљивању кризе. Иако је тешко предвидети расплет догађаја, извесно је да ће проблем Космета још дуго оптерећивати међународне односе, закључује аналитичар.

Саша Гајић, 29. мај 2008

ОПАСНОСТ ОД "МЕКЕ ПОДЕЛЕ"

Изјаве које је последњих дана давао шеф EULEX -а, Ив де Кермабон, сигнализирале су могуће одлагање успостављања мисије EULEX -а на Косову. Зато је његова посета Косову добра прилика за представнике државних институција Косова да се детаљно упознају са плановима и могућностима мисије EULEX

Одлагање процеса преузимања компетенција детерминисано је посредством три фактора: први, генерални секретар није дао зелено светло за то, други, готово трећина земаља ЕУ оклева да призна Косово и, на крају, проблем формирања владе Србије после избора одржаних током прошлог викенда.

Пре свега, генерални секретар ОУН, Бан Ки Мун, застао је због претње Руске Федерације да ће ставити вето на нови нацрт резолуције, којом би било легализовано право успостављања мисије ЕУ на Косову.

Наиме, руска спољна политика, преко блокаде процеса повлачења УНМИК-а и успостављања мисије ЕУ, жели да и даље сачува утицај у процесима одлучивања на Косову, што не би било могуће када би међународном мисијом руководила ЕУ.

Друго, мисија EULEX ће каснити и због чињенице што готово једна трећина земаља ЕУ није призначала Косово. Неке од ових држава повукле су се са својих почетних позиција за признавање независности и због тога што ОУН није дала сагласност за мисију.

Заправо, четири од девет држава ЕУ које нису признале независну државу Косово, у једној или другој форми, дале су знак да ће то учинити у повољном тренутку и изгледа да чекају да то ураде после 15. јуна, када се очекује ступање на снагу Устава Републике Косово.

Међутим, ово одлагање на још месец дана не иде у прилог интересима Косова – за повећање броја земаља које би требало да признају њену државност – а ни самој мисији коју је планирала ЕУ.

Треће, изгледа да је посебан утицај на одлагање успостављања мисије EULEX имао и сам резултат избора у Србији.

С обзиром да је присутна вишеструка заинтересованост да партија социјал-демократске оријентације српског председника Тадића преузме на себе власт и руковођење у Србији, са циљем да се избегну српске ултранационалистичке снаге, европска политика води рачуна и да српску политику привуче да ступи на европски курс, како би избегла проруски курс. Сви ови токови односе се на усаглашавање и реструктурирање међународне мисије, а представници Косова имају веома мало снаге да утичу на то.

Највећи део политичких снага у земљи би веома радо прихватио достојанствен одлазак УНМИК-а после 15. јуна и успостављање ЕУЛЕХ-а. Међутим, једно крило мањинске српске политике на Косову желело би поделу зона, које су под надзором, на два дела: један део чинили би: северни део Косова и српске енклаве унутар Косова, где би била успостављена реструктурирана мисија УНМИК-а, док би у другим зонама Косова била успостављена мисија ЕУЛЕХ.

Ова могућност, коју су у јавност изнели и неки представници међународних институција, утицаће на стварање такозване "меке поделе".

Иначе, "меку поделу" је, као идеју, у почетку као оштрију варијанту, изнео министар у Влади Србије, Слободан Самарџић. Таква подела имала би за последицу успостављање потпуно другачијег административног система, потпуно другачију културу власти и могла би да створи фактичко стање деобе познате као "тврда подела".

Државне институције земље требало би да се побрину да у дневној комуникацији са представницима међународних институција аргументују опасност од так озоване "меке поделе".

Сари Кичмари, Епока е ре, Приштина, 19. мај

ИСТОРИЈА СЕ ВРАТИЛА

Роберт Каган, Роберт Купер

Британски месечник Проспект убичајава да уприличи прелеску мислилаца који имају различите ставове о појединим важним питањима. У најновијем броју тема је: Перспективе и ограничења демократије. У полемици учествују Американац и Европљанин

РОБЕРТ КАГАН, Американац, саветник је републиканског председничког кандидата Џона Мекејна, писац књиге Повратак историје и крај снова и оснивач, заједно са Вилијемом Кристолом, неоконзервативног Пројекта за нови амерички век.

РОБЕРТ КУПЕР, Британац, саветник је високог комесара за безбедносну и спољну политику ЕУ Хавијера Солане, дипломата који је битно утицао како на Тонија Блера, тако и на стварање заједничке безбедносне и одбрамбене политике ЕУ; аутор књиге Постмодерна држава и заговорник тезе да се у постмодерном свету морамо навикнути на двоструке аршине.

Каганово писмо Куперу, 7. априла 2008.

Чини ми се да је свет поново постао „нормалан“, у том смислу да се вратила утакмица великих сила која је вековима обликовала међународне односе, а изгледало је да је нестала после 1989. Вратио се и сукоб око вредности и начела – сукоб либералне демократије и аутократије – који је још од доба просветитељства утицао на понашање држава.

Рани постхладноратовски период понудио је наду у појаву нове врсте међународног поретка, у коме ће се националне државе заједно развијати или ће пак у потпуности нестати, у коме ће угаснути идеолошки конфликти, у коме ће се културе испреплетати и у коме ће трговина и комуникације у све већој мери тећи потпуно неометано. Геополитика је одједном застарела; тема дана постала је геоекономија.(...) Али, није тако испало. Мада је ЕУ и даље блистави пример постмодерног поретка, остатак света није следио тај образац. Националне државе су у највећем делу света

остале онолико јаке колико су некад биле, а то важи и за националистичке страсти и конкуренцију међу нацијама, која је одвајкада обликовала историју. Међународна утакмица међу великим силама поново је на делу, а Русија, Кина, Европа, Јапан, Индија, Иран, Сједињене Државе и други надмећу се за премоћ на регионалном плану. Главна одлика међународне сцене поново су борбе за част, статус и утицај. Испоставило се да је онај постхладноратовски тренутак заправо био само поремећај. Историја се вратила. Вратила се и у идеолошком смислу. Испоставило се да је аутократија потпуно компатибилна са растућим националним богатством. Владари Русије и Кине нашли су начин да омогуће отворену економску активност, а да истовремено гуше политичко незадовољство и несагласје. Постарали су се да они који зарађују највише новца остану по страни од политике. Ново богатство даје аутократијама већу способност да контролишу информације, монополизују телевизијске станице и држе под контролом општење преко Интернета а често уз помоћ страних корпорација. Мада на либералном Западу постоји велика жеља да се наде полажу у једно другачије стање, очигледно је да аутократи и демократи имају битно различите интересе.(...) Недавно смо имали прилику да се у то уверимо на самиту НАТО у Букурешту. Упркос својским и искреним напорима Европе, предвођене Немцима, да спроводе једну прилагодљиву источну политику према Москви, јасно се испољио јаз између натовских демократија и руске аутократије; тај јаз обухвата читав спектар геополитичких питања, од Косова преко противваздушне одбране до проширења НАТО. Тензије демократије и аутократије очигледно се испољавају и када је реч о Кини. Упркос снажној жељи Запада да одржава складне односе са Кином, демократије нису могле да избегну осуду суровог кинеског обрачуна у Тибету – а још не знамо какве ће то последице имати по већ сумњичаво кинеско виђење демократије.(...)

У међувремену, док се велике силе тако кошкају међу собом, поново је избила једна још старија борба, она између радикалних исламиста и модерних секуларних култура и

сила за које они верују да су продрле у њихов исламски свет, загадиле га и постале доминантне. Те три борбе – утакмица великих сила, јаз демократије и аутократије и сукоб исламског радикализма и модерности – заједнички ломе међународни систем. Показало се да је било погрешно оно велико очекивање да је свет ступио у нову еру конвергенције. Заправо смо ступили у еру дивергенције.(...) Данас је поновно појављивање великих аутократских сила, упоредо са појављивањем реакционарних снага исламског радикализма, ослабило тај поредак и прети да ће га и у наредним годинама и деценијама још више слабити. Ако нам је стварно стало до демократије и либерализма, не можемо само седети скрштених руку и чекати да историја иде својим током. Демократије треба да збију редове и да се постарају да озбиљно обликују историју. **Кулерово писмо Кагану**, 10. април 2008.

Ви мислите да су се ствари вратиле у нормалу. Ја, пак, мислим да нормала не постоји. Можда је постојала некад, у одавно превазиђеном сељачком друштву. Али, у неком тренутку у прошлости – можда у раној ренесанси, у време мог омиљеног јунака Николе Макијавелија – људи су дошли на идеју да би могли сами да буду господари сопствене судбине и да су кадри да сопственим напорима измене свој живот. То њихово уверење можда је и најмоћнија сила у историји. Оно нам је донело економски раст, образовање, дужи животни век, да и не помињем пластичну хирургију, енглески клозет и милион ствари. Донело нам је и политичко агитовање и демократију. Напредак никада није аутоматски, али постоје моћне силе које делују на његовој страни.

Слажем се са вама да постоји једна константа: борба међу људима и државама за утицај и статус. Оно што се мења јесте начин на који се та борба одвија: по правилима или уз насиље? У овом тренутку у том погледу влада неизвесност. (...)

У праву сте када кажете да је хладни рат окончан победом бољег погледа на свет. Али, била је то истовремено и победа боље технологије и бољег друштва: друштва које је у већој мери поштовало достојанство појединца. Добро уређена и добро управљана демократија и тржишна привреда увек ће бити јаче од ауторитарне државе. Управо стога ја верујем у демократију и убеђен сам да ће она и даље побеђивати ауторитарне системе; то никада неће бити неминовно, нити ће увек бити брзо – на крају крајева, хладни рат је трајао 40 година. Ипак, на крају ће демократија за ауторитаризам „бити оно/ што је за рибу морски орао/ који је хвата надмоћношћу своје природе”. (В. Шекспир, „Криолан”) (...)

Можда тржишни либерализам у извесној мери може да коегзистира са политичком аутократијом; треба нам, међутим, још мало времена да видимо да ли ће то потрајати. Феудализам, као најуспешнија верзија ауторитаризма, преживљавао је захваљујући томе што је свет био статичан и што му је религија давала легитимитет. Не видим нешто такво у модерним аутократијама. Најгоре зависе од силе и ослањају се на њу; најбоље зависе од обезбеђивања бесконачног привредног раста – што је лакше постићи у раним фазама индустријализације. Међутим, да би био ефикасан, зрели индустријски капитализам треба свакоме да пружи могућности. Тешко је постићи да та економска равноправност ни на који начин не зарази политичку сферу. А владавина права – која лежи у самој основи тржишног система – бори се да коегзистира са аутократијом. Другоразредни правни поредак не може произвести ништа друго до другоразредну привреду. Демократија није неминовна, али индустријска тржишна привреда за њу представља повољно окружење.

Један од разлога због којих демократија није неминовна јесте то што је њу теже организовати него ауторитарни систем. За аутократију, у њеном најпримитивнијем виду, треба нам само одана војска. (...)

просвећеној Европи нико није веровао да је демократија могућа у нечему што би било веће од града-државе. Стварање политичке културе која треба да буде подршка демократији дугорочни је посао. Треба да саосећамо са људима који се боре да постигну компромис неопходан за демократску власт – као што је случај у Украјини. И требало би да схватимо да једна земља тако турбулентне историје каква је Кина, са великом дозом опреза приступа могућности темељних уставних промена.

Демократија функционише боље зато што је одговорна власт пријемљивија за народне потребе и више поштује људско достојанство. Ипак, нисам рад да је прогласим „универзалном вредношћу”. Она је условљена одређеним временом и одређеним друштвом. Она можда није завршна тачка историје, мада ће неко време потрајати у том својству. Управо због тога оклевам да поделим свет на две класе: на демократије и на аутократије. Демократија може да поприми читав низ обличја, баш као и аутократија...

Немојмо заборавити ни то да НАТО није увек био савез демократија. Дуго је био антисовјетска алијанса и прихватили смо свакога ко је могао да пружи допринос тој борби, била то демократија или не. Опет, у Другом светском рату имали смо срећу да нам Стаљин буде савезник. Када су интереси довољно велики и довољно озбиљни, они надилазе вредности. (...) У овом тренутку стварност је таква да на евентуални савез аутократија не гледамо као на реалну опасност. (...) Сигурно је да није све савршено и да ће увек постојати нешто што ће кренути наопако. Ипак, не би ли требало да будемо бар умерено задовољни развојем догађаја у минулих 20 година?

Писмо Роберта Кагана, 11. април 2008.

Да ли је напредак чији смо сведоци у минулих двадесетак година био победа идеја, или победа земаља носилаца тих идеја? Склон сам да заступам ову другу тезу. Тачно је да су, дугорочно гледано, демократије инхерентно јаче. Међутим, у међувремену може протети добар део историје, а дуги рок о коме говоримо може потрајати неколико деценија или векова. Пут од XV до XXI века није био ни прав, ни без трња. Било је периода које бисмо могли назвати напретком, а њима би опет уследили дуги периоди реакције и регресије. (Узгред, нисте правични према старим Грцима, који су две хиљаде година пре Макијавелија заступали идеју да могу да буду господари сопствене судбине – зато су писци трагедија осећали потребу да их упозоре да то није могуће.) Никако се не би могло рећи ни да је последњих пет векова представљало стабилно и поуздано напредовање ка све бољим облицима друштвене и политичке организације. Диктатуре XX века биле су далеко горе него диктатуре XIX века, а оне су опет биле незнатно горе од диктатуре из XVIII века. Модерност јесте доносила боље и јаче демократије, али је доносила и бруталније и ефикасније аутократије. Ми данас верујемо да је време такве врсте диктатура прошло једном за свагда, баш као што је прошло и време ратова који су представљали карактеристичну одлику минулог столећа. Ипак, да ли стварно треба напречац да доносимо такав закључак? Није ли једно слично уверење, при том знатно оправданије, постојало и на крају XIX века?

Не мислим да релативни мир из протекле две деценије пружа довољно доказа да се свет променио онолико колико ви сугеришете. „Нико не жели насиље... али се још нисмо договорили о правилима” можда није ништа друго до једна од најчешће понављаних фраза у протекла три столећа. Већи сте оптимиста јер живите у Европи, а Европа се договорила о правилима. Ипак, пре само неколико година ви сами сте написали да је, с једне стране, могуће играти по правилима у оквиру „постмодерне” Европе, али је, с друге стране, у остатку „модерног” и „предмодерног” света и даље неопходно играти по правилима џунгле. Да ли сте променили мишљење? Бриње ме то што ваша анализа веома мало води рачуна о стварним

историјским догађајима и одлукама које људи доносе, за разлику од широких историјских тенденција. Да ли је било неминовно да демократије преовладају у Другом светском рату? Можда јесте, онот тренутка када су оне, а ту пре свега мислим на САД, одлучиле да се у потпуности посвете тој борби. Само, та одлука није била некакав далекосежни закључак, посебно не у САД. (...) Да, слажем се да ће можда у неком тренутку у будућности доћи до политичке еволуције (или револуције) у Кини и Русији ка нашем омиљеном начину управљања и виду друштвеног устројства. Међутим, у међувремену ћемо морати да се носимо са импликацијама тих богатих аутократија у нашој средини – што је нешто што нисмо очекивали да ћемо поново угледати по окончању хладног рата. Претпостављам и бојим се да ће свет поново постати нормалан, исувише нормалан, и на неки други начин.

Куперово писмо, 11. април 2008.

Ја то овако видим: у хладном рату су државе које је предводила Америка извојевале победу у дефанзивној бици – у Европи је то учињено помоћу НАТО. Победа у офанзивној бици извојевана је помоћу идеја. Совјети су одлуку да не интервенишу и тако осујете пољске разговоре за округлим столом 1989. донели зато што они сами више нису веровали у свој политички систем, док су на економском плану желели да се придруже нашем систему. Ми смо бранили себе и свој систем и желели смо да се друга страна промени. То није могло бити учињено без америчке енергије и америчке одређености, почев од Маршаловог плана. То је очувало интегритет нашег система јер му је омогућило да функционише и учинило је да људи у њега поверују. Комунизам је био моћнији непријатељ од аутократија XXI века. Он је нудио алтернативу и имао је пола западних интелектуалаца на својој страни. Оно што ме у овом веку брине јесу нуспроизводи отвореног друштва – тероризам, слабљење лојалности према држави (радикални ислам је једна од манифестација те појаве). Нама је потребно да либералну државу бранимо споља, али и да је бранимо изнутра – што обухвата и борбу против претераних реакција на терор. Ви сте у своме првом писму одбацили помисао на то да геоекономија данас преузима позиције геополитике. Мислим да ћу се ту сложити с вама, али сам још увек запањен чињеницом да када руска влада говори о потреби за снагом она, како изгледа, мисли на Гаспром. Запањен сам и великом заокружењу Кине обезбеђивањем испорука сировина (недавни индијски самит са афричким лидерима указује на то да и Индију море сличне бриге). Ту ћемо можда морати да бранимо интегритет свог система. Монополима, од Мајкрософта до Гаспрома, не сме се дозволити да доминирају тржиштима; требало би да буде исто тако тешко продати украдено предузеће на берзи колико је тешко продати украдену слику у некој аукцијској кући.

(...)
Заједничка економска правила помажу стварању заједничких интереса. Светска трговинска организација је прича о успеху либерализма. Чињеница да је Кина њен члан даје Пекингу удео и интерес у том систему: то је много боље него начин на који смо поступали према привредном успеху Јапана. Један од великих изазова нашег века биће стварање правила за сучељавање с климатским променама. Зато ми се не свиђа класификовање земаља у два непријатељска табора; оно неће помоћи да решимо заједничке проблеме као што су климатске промене или ширење нуклеарног оружја.

Заједничка безбедносна правила је теже постићи, зато што је то нешто што је много ближе самој сржи суверенитета. Ипак, нећемо бити потпуно безбедни све док та правила не успоставимо. Све до тада, сагласан сам с вама да морамо бити спремни да се бранимо, примењујући при том сва потребна средства. Идиоти који су допустили да Римско царство пропадне носе одговорност за хиљаду година јада и беде.

Каганово писмо, 14. април 2008.

Мислим да се у хладном рату нисмо само бранили и чекали да се друга страна промени, већ смо учинили и нешто више. Вођена је трка у наоружавању због које су 80-их година Совјети почели да страхују да више неће моћи да држе темпо, па су стога кренули у перестројку. Постигнути су хелсиншки споразуми, улагани су напори да се кроз радио-емисије и штампу утиче на облик дискусије у самом Совјетском Савезу, а постојали су и многи други начини на које је Запад покушавао да примора Совјете да се држе одређених стандарда. Све је то допринело да Совјети изгубе веру у свој систем. Ми се данас не враћамо на хладни рат, али не видим зашто бисмо били ишта мање јасни у погледу стандарда за које желимо да их Русија и Кина прихвате. Неће бити никаквог срећног суживота њихових и наших влада, колико год да делимо многобројне заједничке интересе и колико год да се силно трудимо да се претварам да смо сви део једне исте међународне заједнице. Чак и данас, кад се постави питање као што је Тибет, демократије не могу а да не испоље своја осећања – а Кинези ће из тога још једном извући закључак о западњачком непријатељству. Ни таква наднационална питања као што су климатске промене не могу избећи утицај обновљене геополитичке утакмице међу великим силама. Кинези сматрају да то што Запад инсистира на поштовању нових „норми“ није ништа друго до настојање да се спречи раст Кине (и Индија се тако поставља). (...) Све ово не значи да смо актери у бесконачном рату и сукобима, већ само да се историја вратила и да ћемо, као што сами кажете, ми у демократијама морати да бранимо себе и своја начела од нових изазова.

Куперово писмо, 14. април 2008.

Тачно је да је трка у наоружавању убедила Совјете да је њихов систем инфериоран у односу на наш. Међутим, хладни рат је имао одређена правила која су се развила кроз процес покушаја и грешака, да не кажем покушаја и готово промашаја. То је одражавало заједнички интерес обеју страна да се избегне нуклеарни окршај. Тај заједнички интерес са Русијом ће и даље постојати, а јасно је да, бар у овом тренутку, ни Кина не тежи конфронтацији.

Имамо и важне заједничке интересе у економској области, као што их имамо у вези са климатским променама, неширењем нуклеарног оружја и тероризмом. Када је реч о климатским променама, лакше је радити са Кинезима него са Индијцима – дакле, овде не важи прича о утакмици између демократије и аутократије. Не говорим ни о каквом суживоту, већ о томе да су нам потребни пристојни пословни односи са њима.(...)

Као и ви, и ја желим да се те земље промене. Увек постоје начини на које можемо помоћи том процесу, али у њих свакако не спада фронтални напад, баш као што не спада ни трпање у исти кош земаља чије су историје и проблеми толико различити. Промене је најлакше постићи онда када се људи осећају безбеднима – Европи је сигурност коју је уливало америчко присуство донела чврсте демократске структуре. Спољне претње увек су популарне међу тиранима који их користе да би успорили промене. (...)

У међувремену, требало би да се присетимо да још нисмо решили ни све сопствене проблеме са демократијом: нисмо решили проблеме који настају услед поремећаја монетарних токова, проблеме са медијима, у погледу одлучивања о томе ко има право на самоопредељење, апатије бирача – мада последњи избори одржани у Француској и председничка кампања у САД показују да и демократија може да се регенерише.

**Приредила и превела
ЉИЉАНА НЕДЕЉКОВИЋ**

Драги читаоци, драга наша децо,

велика нам је радост да вас обавестимо да смо добили благослов преосвећеног Епископа рашко-призренског и косовско-метохијског г. Артемија да за први школски дан у септембру припремимо први број "Косовског божура", новог часописа за децу. Какав ће бити часопис који покрећемо, и у чему ће се разликовати овај часопис од постојећих, питаће се многи.

Пре свега, "Косовски божур" ће бити потпуно ваш часопис, децо, без обзира што ће га издавати "Дуга Књига" из Сремских Карловаца. Ви ћете га уређивати, ви ћете га писати и ви ћете га читати једном месечно.

А шта ћемо радити ми, такође ће се запитати многи.

Ми ћемо вам, користећи наше искуство у издавању књига за децу, заједно са нашим пријатељима писцима и новинарима и сликарима, само мало помагати.

Позивамо вас, зато, да нам пишете, да нам припремате и шаљете цртеже, да нас без страха, искрено саветујете како бисмо разумели вас и ваше идеје, и како бисмо их на најбољи начин представили вама, вашим знањем и незнатим друговима не само из ове наше лепе Србије, него и из свих земаља у којима се говори српским језиком.

Међутим, то није све...

Упоредо са часописом, покренут је и овај истоимени сајт. На сајту ћете моћи већ сада да се поближе упознате са садржином часописа. Свакако, и на сајту и у часопису пронаћи ћете разноврсне рубрике. Буће ту од бајки, песмица, игрица, питалица, преко постера и награда, до вести које интересују сву децу без обзира где живе.

Часопис ће имати одређени број страна. То значи да ћемо морати да правимо избор прилога које ћемо у часопису штампати. Зато нам је добродошао овај сајт који нема ограничења у простору. На сајту ћете пронаћи и текстове из "Косовског божура" и све друге прилоге који нам буду стизали од вас, речју, дружићемо се. Дружићемо се без обзира да ли смо расположени или не, да ли нас нешто брине или не, да ли смо усамљени или не, да ли живимо у граду или селу, на Косову и Метохији или у Шумадији, на планини или у Војводини. На нашем сајту ми ћемо ширити праву правцијату, хришћанску Љубав, Љубав према ближњем и праштаћемо...

Откуд сада праштање, неко ће се упитати!

А ми одговарамо да је Праштање снага која је у Лику Господа нашег Исуса Христа победила свет.

Победимо свет, Вером, Љубављу, Праштањем и Надом!

Христос између нас!

Јесте и биће!

Поздрав деци

Поздрављам вас, српска децо,
Топлим жељама,
Расејане по далеким
Разним земљама.

Сви сте браћа једне крви,
Дика роду свом.
Прим'те поздрав листом, цветом,
Вашим *Невен*ом.

Овај листак, овај цветак,
Овај српски глас,
Нек повикне, нек се вије
Око свију вас.

Од вас народ много чека,
Многи тешки рад,
Ја сам жељан неговати
Овај свети над.

Омилит' нам умно поље
Човечански сјај,
Омилит' нам на том пољу
Братски загрљај.

Биће збиље и поуке
Крепите се њом,
Биће хране духу вашем,
Срцу млађаном.

Биће песме и попевке,
Ширите им глас,
Биће игре, биће шале
За одмора час.

А ја молим Вишњег Бога,
Мол'те Га и ви!
Да на плодну њиву падне,
Што сејемо ми.

Свако семе жеље чисте,
Жеље поштене,
Да пролиста, да процвета,
Да не увене.

Да донесе данас, сутра,
Здрав и једар плод,
Да се њему обрадује
Цео српски род.

Чика Јова Змај